

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

Seçimler yaklaşırken:
6. FILO!

*Size yeni yılın
mutlu haberini
getirdim...*

1969 YILINDA

18 milyon
LİRALIK İKRAMIYE

BU YIL TASARRUF SAHİPLERİNE:

66 APARTMAN DAİRESİ
50 adet 100.000 lira
200 adet 10.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

NOT: Bu yıl dağıtılacak 66 Apartman Dairesinden 40 adedi Ankara'da olup beheri 100.000 lira,
26 adedi de İstanbul'da olup beheri 50.000 liradır

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 9 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Şubat 1969

MEVSİMİNİ ŞAŞIRAN AĞAÇ!

G AZETELERDE bir havadis:
«Mevsimi şaşırان bademler
çiçek açtı!...»

Her yıl böyle olur zaten... Kış uykusuna yatmış ihtiyar ağaçlar biraz sıcak gördüler mi uykuları dağılır. Bakarlar ki ılık bir güneş gövdelerini ısıtıyor... Havada bir başka koku... Gökte beyaz bulutlar... Uzaklardan gelen bir rüzgâr dalların üstündeki karları eritiyor... Bilinmez bir fısıltı dağı, ovayı, vadiyi dolaşıyor...

Aldanmayagörsün ağaç bu fısıltıya... Çatır çatır gerinip sürgünlerini sürmeyeğörsün... Renk renk çiçeklerini açmasın görünüşe kapılıp...

Hapı yuttuğunun resmidir.

Daha cüce Şubat çıkmadan, ya da Mart'a kavuşmadan, çiçeklerini açan ağaçları yakaladı mı kış:

— Vuvv... diye başlar fırtınayı koparmaya...

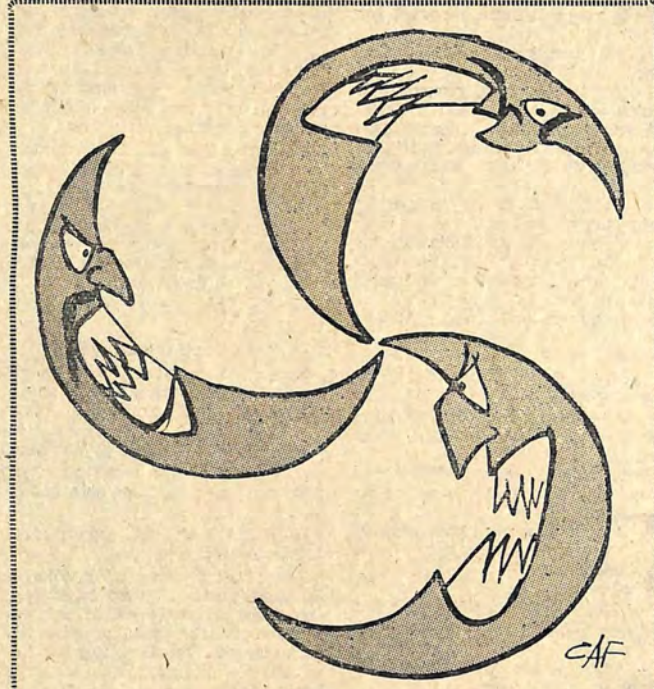
Ne çiçek, ne böcek kalır ortada... Ardından bir de don vurdu mu baştan ayağa, ne kadar aldandığını anlar ağaç... Pişman olup üzülür, dallarını soğuktan birbirine çırpımay başlar ama, nafiye... Olanlar çiçeklere olmuştur... Körpe çiçeklere... Günahsız çiçeklere... Minnacık çiçeklere olanlar olmuştur... Kırk yıllık ağacın hatâsını onlar çekerler. Güzelim yüzleri solar, canlı renkleri yok olur, taze vücutları çürür gider... Eğer ağacın aptallığı olmasaydı, çiçekler yaşayacaklardı, süreçlerdi ömürlerini... Ağacın basiretsizliğidir onlara kayan...

Bunun içindir ki gazetelerde:

— Mevsimi şaşırان bademler çiçek açtı... haberini okuyunca hayret etmedim. Üzüldüm. Yazık olacak bu çiçeklere! Koskoca ağacın ceremesini bu körpe çiçekler ödeyecekler... Şimdi kalkıp ağaca öfkeleneniz:

— Be ağaç! Kazık kadar boyunla ne hallediyorsun, şu çiçeklere niye yazık ediyorsun... demez misiniz?

Bizim siyasi hayatımızda mevsimi

CKMP. kongresinde komandolar çatıştı. — Gazeteler —

mini şaşırان ağaçlar gibi mevsimini şaşırان politikacılar vardır. Bunlardan biri son günlerde gazetelerde sık sık resmini ve ismini gördüğümüz Alpaslan Türkeş... 27 Mayıs devriminin bu hırslı albayı, şimdiye kadar ne yaptıysa hatâ oldu. Ama tecrübelerden ders almıyor ki Bay Türkeş... Yıllar geçtikçe daha bir gafflete batıyor sanki... Yalnız kendisi mi batıyor ki... Çevresindekileri

de beraber sürüklüyor. Çevresine topladığı gençlere zararlı etkiler yapıyor, komando adı verilen gruplar düzenleyip kanun dışı yollarla mal ve can güvenliğini tehlikeye sokuyor, bir yandan ümmetçilere göz kırpmıyor, öte yanda Hitler özelemleleriyle flört ediyor. Çevresine topladığı bir avuç adamla gürültü çıkarmak, gazete sayfalarına geçmek Türkeş'e başarı gibi geliyor şimdi... He-

le parti toplantılarına gittiği zaman dinleyicilerin:

— Başbuğ, başbuğ... diye bağırmaları, rüyada tatlı bir musiki dinler gibi geliyor kendisine...

Ne var ki bu mizansenin bir ciddi yanı olmadığı gibi, bir avuç gencin başını yemekten ötede bir sonuca varamıyacağı da şimdiden bellidir.

Türkeş mevsimin geldiğini sanan bir ağaç gibi çiçeklerini açıvermiştir... Oysa çoktan geçti onun arzulaadığı mevsimin modası dünyada... Hitler'in akıbeti malûm... Mussolini yerlerde sürüklendi... Franko İspanya'sı sallanıyor... Ama Türkiye'de «Başbuğ» çevresindeki bir avuç kandırılmış genç, tarihin kapanmış sayfalarını açmak için boşuna çaba harcıyor.

Türkeş havalara aldanan bir ağaç gibi çiçeklerini açmıştır...

Ama arkadan gelecek bir fırtına yazık edecektir o çiçeklere... Günahı olmayan bir sürü genç, hırslı Başbuğ'un hatâsını ödemek zorunda kalacaklar, sapır sapır döküleceklerdir. Gençlikte girilen yanlış yolların bir ömür boyu sürdüğü de tecrübelerle bilinen bir bayat kuralıdır.

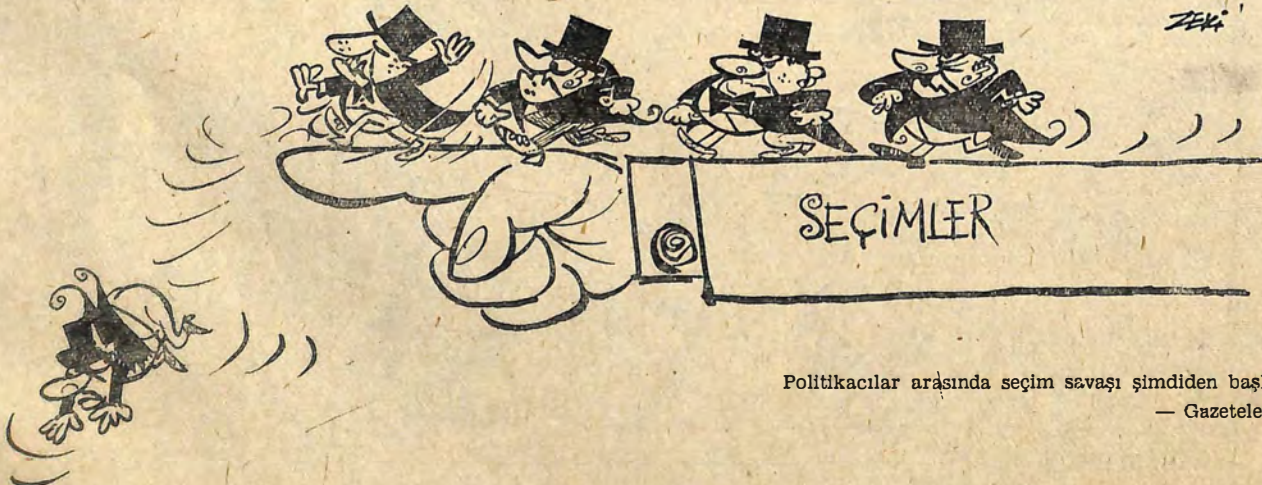
Gamahı Haç'a benzeyen hilâl işaretleri... Mantık düzeni bozuk, iktisat görüşü yoksul parti nutukları... Politik tepişmenin parti içinde çirkin örnekleri... Mızrak... Keçe külah... Mehter takımı... ve:

— Bir adım ileri, iki adım geri...

İlahi Türkeş! Kırk yıllık ağaçsın... Mevsimin ne zaman geldiğini bir türlü öğrenemedin. Hemen açılıp saçılmak, dünyayı fethettiğini sanmak, büyük büyük nutuklar atmakla olacak bir şey yoktur. Cılız bir bahçenin ortasında bulunup da kendini büyük bir ormanda sanan hayalpe-rest insanın bu memleketin geleceğinde ne sözü olabilir ki?...

Başbuğ Türkeş, 1969 Türkiye'sinde mevsimini şaşırان bir ağaçtan başka şey değildir.

AKBABA

Politikacılar arasında seçim savaşı şimdiden başladı.

— Gazeteler —

SABAH sabah valide beni sararak uyandırdı:
— Oğlum kalk, baban ağacın tepesine çıkmış, tarzan gibi bağıyor, dedi.

Afalladım:
— Aman anne sen ne diyorsun?
— Vallahi oğlum, gevrekçisi, sütçüsü, şekercisi, tüm yoldan gelip gençler dikilmişler babana bakıyorlar...

Pijamayla fırladım avluya. Ağzımı yukarı dikip:
— Aman baba, ne yapıyorsun? dedim.

Ağacın tepesinden:
— Çalışıyorum oğlum, çalışıyorum, dedi.

— Ama elâlem?
O ihtiyar başıyla, o sipsivri kavağın tepesine dek çıkabilmesi için bizim pederin ya aklından zoru olmalı, ya da yakacak bol bol enerjisi...

— Aaa aaaa!...
Annecâğızım hemen kapanıverdi yere:

— Yavrum, bu hoca işi hoca, diyerekten. Adamcağız ellisinden sonra oynattı, görüyor musun?

— Dur yahu anne telaşlanma! Hele önce şu sokaktakileri defedelim. Sokak kapısına çıktım. Yolda bırakmış olan millete:

— Yahu sizin hiç işiniz gücünüz yok mu? Basın gidin işinize! dedim.

Elindeki güğümle sütçü ne dese beğenirsiniz?
— İli, hiç böyle bedava tarafından seyir ele geçer mi? Ühüüü, ne zamandır şöyle doğru dürtüst dört başı mamur bir tarzan filmi seyretilmemiştim, dedi.

Bereket karşı komşunuz, babamın yakın arkadaşı Gani efendi işe karıştı da, milletin bir kısmını savabildik. Ama gitmeyip, ayak diretenler bir hayli idi. Gani amcaya tekrar içeriye geçtik. Gani amca:

— Yahu bugünlerde pederin işleri kötü falan gitmiş olmasın? dedi.
— Yok Gani amca, dedim.
— Bir borç, alacak filân?
— Öyle bir şey de yok.

— Pekiyi, bu adamcağız durduğu yerde nasıl don gömlek ağacın tepesine çıkar da, aaa diye bağırrır?

— Aaa aaaa!...
Annem başladı dövünmeye:
— Kudsi efendi dedim, kaç kere dedim, ne olur şu gusülhaneye ufak suyunu dökme dedim, vallahi çarpırlırsın sonra dedim. Dedim ama dinlemedim ki!...

— Dur anne yahu, ortalığı felâşa verme!

— Ay yavrum nasıl vermem? Bak-sana çıkarken dala takip donunu da yırtmış. Kendi elceğizimle dikmiş-tim o donu, kendi elceğizimle...

Gani amca, ağacın tepesindeki babama bağırdı:

— Kudsi efendi kardeşim beni duyuyor musun?

— Aaa aaaa!...
— Haydi kardeşim, in!
Dışardan bağırır bağırana:

— İnme amca inme, manzara çok güzel!
Veledin biri, cırlak sesiyle bağırrı-yor:

— Hey terzen emce, yengemizi de yanına al ki temem olsun!
Hişimla fırlamışım kapıya. Ama ben içeriye girer girmez, millet eskisinden çok bir anda tekrar toplanıverdi.

— Babacığım, in be babacığım! Ben senin oğlum İlhan!

Sözlerimin hiç de dokunaklı bir tarafı olmadığı halde baktım bizim peder, aynı arabin hurma ağacından inşi gibi sıyrılmış iniyor.

— İn efendi in, in benim Kudsim in!
— Aaa aaaa!...
— İn efendi in! İn de tek, içerde istediğin kadar aaa diye bağırr.

— Aman anne sus! Bak ne güzel iniyor. Ver babacığım elini, bana ver!

Pederin bir aaaaa dediğini duydum, bir de tekrar ağacın başına uçtuğunu.

— Efendi, kuş mu oldun efendi?
— Yahu anne sus!
— Aaa aaaa!...
Gani amca:

— En iyisi, polise, itfaiyeye haber verelim, deyince, peder ağacın tepesinden:
— Yahu benim polislik, itfaiyelik bir şeyim yok ki, dedi.

Gani amca bağırdı:
— Oyleyse in!
— Elbette inerim.

Sokak bağırrı-yor:
— İnme amca inme!
Peder bağırrı-yor:

— Ulan inerin de çıkarım da size nesi?

Ben bir daha fırladım sokağa. Millet kaçıştı. Bu arada da peder, aaaa-ları savurarak son dala dek indi.

Anneme göz kırpıp:
— Aman anne sus, iniyor, dedim.

Ama o da nesi? Annem:
— Kalbin de var Kudsim, der de-mez, bizim peder tekrar tırmanma-ya başladı ağaca.

Dışardan bir ses yükseldi:
— Yaşşaaa!
Peder, dalın birinden hop diye da-

ma atladı. Dışardan millet:

— Vallaha amca tarzanlıktan istifa edip, uçan adam oldu şimdi! diye bağırdılar. Uç amca uç!... Eller Ay'a, fezaaya gidiyorlar. Uç amca, sen de uç! Ay'a gidemezsen bile bir minare boyu yüksel, yeter de artar bize.

Artık dışarıya aldırıyor, pederi bu damdan nasıl aşağıya indireceğimi düşünüyordum. O ise, ellerini göğsüne vurarak, damın bir bu başına, bir o başına, arada taklalar, pendeler atarak koşturup duruyordu. Sonunda kışla göz arasında kendini tekrar ağaca fırlatıverdi.

— Ulan, amca gene tarzan oldu vallaha!

— Yeşee terzen emce, yeşee!

Peder bir kez yine ağacın tepesine dek çıkıp, oradan komşunun alçak duvarının üzerine atladı... Oradan da sokağa...

Kaç kez dışarı çıkıp da dağıtma-dığım milleti, bizim peder bir sıçrayışta dağıtıverdi. Millet hem kaçışıyor, hem de:

— Kaçın ulan, deli geliyor! diye bağırrıyorlardı.

Peder başladı don gömlek, sokağın bu başından öbür başına koşmaya... Öndekiler kaçıyor, arkadakiler kovalıyorlar. Peder sokağın başından çark yapınca, bu kez, kaçanlar kovalamaya, kovalayanlar kaçmaya başlıyorlardı...

— Yahu baba!...

— Buvviyh... Tam tam tam, tra tam tam!...

— Çekilin yahu, bırakın be adamı! Koş baba, eve koş!

— Aldurma oğlum, ben onları kovalamıyorum ki, enayiler beni takip ediyorlar, hepsi o kadar.

Bir koldundan Gani amca, bir koldundan ben sıkıca yapıştık. Bağır-dım:

— Baba Allahını seversen eve gir!
— İp bulun bana ip!

— Babacığım ne yapacaksın ipi?
— Bana ip bulun dedim.

Annem gene dövünmeye başladı:
— Asacak, kendini asacak! diye.

Babamın yüzü gültüverdi:

— Ah benim pembe yanaklı Hayriyem, hiç seni bırakır da gider miyim ben?

Gani amca:

— Bul gel ipi, dedi.

Koştum, bir ip buldum geldim. Peder ipi kapıp, koşu koşu boş arsadaki dut ağacının yanına gitti. İpi kement yapıp ağacın dalına asınca, annem:

— İmfaat, kendini asıyor!... diye bağırdı.

— Yahu anne dur. Hiç astırır mı-yız?

Millet bu kez ağacın dibine birikti. Peder, ipin bir ucunu tutup ağaca tırmandı. Sonra, ipi iyice gerdirip kendini boşluğa salıverdi.

Millet bağırdı:

— Yaşaa amca, bu numara da başka numara.

Bekliyoruz ki iyice yorulsun, kendiliğinden kollarımıza düşsün, biz de gerekeni yapalım. Ama nerde? Her dönüşten sonra tekrar büyük bir iştahla sarılıyor ipe... Dönüyor, dönüyor... Bakıyor olmayacak, ipin bir ucunu çözdüm, öteki ucunu da kestim:

— Baba yürü evel!

— Geliyordum zaten oğlum. Ama dur, şurada bir iki perende atıp, bir iki de amuda kalkayım...

Bir kaç perende attıktan sonra bu kez, bir sıçrayışta bizim evin su o-luğuna tırmanmaya başladı.

— Yahu baba şimdi nereye?

— Eve oğlum eve... Pencereden gi-receğim.

Hemen koşup pencereyi açtım ve hızla kendisini içeriye aldım:

— Söylesene baba, bunlar ne oluyor?

— Bir şey olduğu yok oğlum. Şimdi oradan bana bir kâğıt kalem getir bakalım.

Annem yine dövünmeye başladı:

— Vasiyetini yazacak, vasiyetini!... diye.

Peder, güldü:

— Tam intihar edecek adamı buldun... Oğlum nerde kaldı kâğıt kalem?

— Geldi babacığım, geldi... Buyur.

— Yaz bakalım şimdi oraya:

«Sayın CKMP. Genel Başkanı, Büyük Başbuğ Alparslan Türkeş Hazretleri yüce katına,

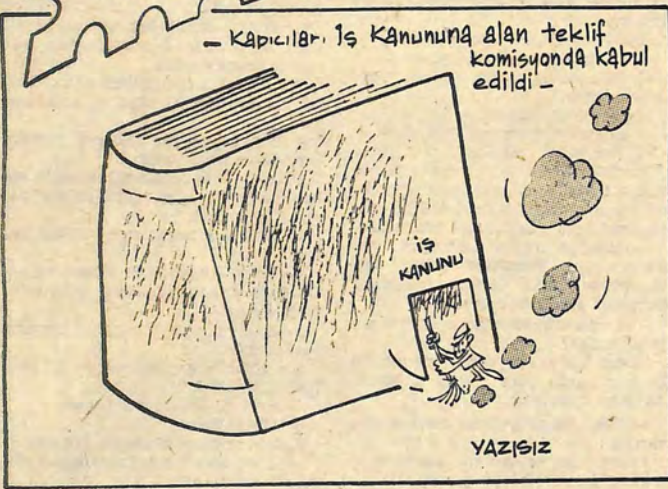
Her ne kadar komando kurslarına katılamadıysam da, bu konuda kendimi azimle yetiştirmeye karar vermiş bulunmaktayım. Tahmin ediyorum ki, bir ay içerisinde Dokuz Işık'lı partinize layık bir eleman olacağım. Şimdiden partinize kaydım yapılmasını saygılarımla arz ederim Sayın Yüce Başbuğ'um...»

Muzaffer İZGÜ

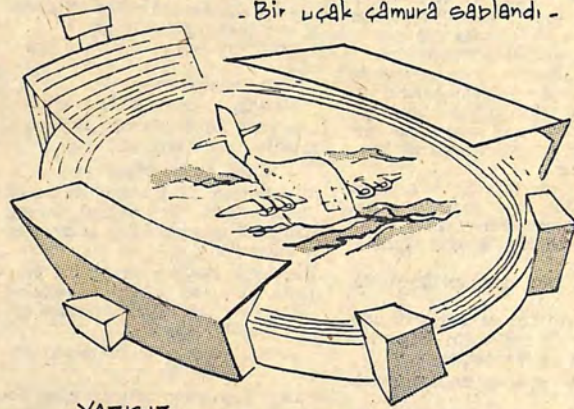
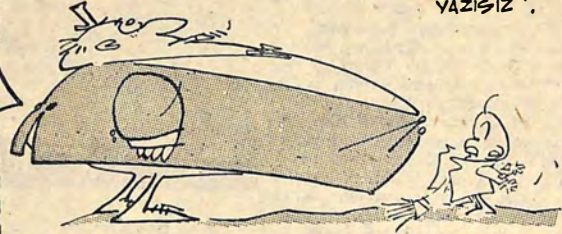

— Bir bakkal NATO'nun gizli belgelerinden kesekâğıdı yaptı. —

-Nato'ya ait çok gizli belgelerin bakkallarda kağıt olarak kullanılmasından sonra, Nato pulu yarışması açıldı. -

İnönü: "İktidarı denetlemek güçleşti" dedi -
VAZİSİZ!

- Bir uçak çamura saplandı -

DÜN bir vatandaşla kavga ettim yine.

Batı'ya karşı komplekslerimizin belirtilerine alışığımdır. O türlü eziklik duygularını dile getiren vatandaşlarla tartışmaktan, Batı'nın teknik marifetlerinin gerisinde de ne derin ilkelilikler gizlendiğini anlatmaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçtim.

(Çünkü tartışmakla duygular değişmiyor. Karanlıktan korkan insana durmadan «Karanlıktan korkmak mantıksızdır» demek gibi bir çaba o türlü...)

Ama bazan tartışma kaçınılmaz oluyor. Ve o zaman ancak olaylar yardımınıza yetişir de karşınızdakinin kafasına dank ederse haklı çıkıp sonunda onu inandırabiliyorsunuz.

Dünkü meseleye dönmeden önce, tam onüç yaşındayken baskından geçen başka bir şeyi anlatabilirim size.

Pısırık bir arkadaşım vardı. Salacak kıyılarında birlikte yaz haşarlıklarıyla vakit geçirirken aklıma gelen aşırı azgınlıklara onu razı edebilmek için akla karayı seçerdim.

O günlerdeki en büyük meraklarımızdan biri küçük botla vapur iskelesinin altına girmek ve plaj dönüşü iskelede bekleyen kadınların kızların bacaklarını tahtaların arasından seyretnektir. Bu sporla uğraşırken bizim arkadaş yakalanma korkusuyla ölüm terleri döker, «Gidelim, gidelim» diye başının etini yerd.

Bir gün gerçekten yakalandık. Kayıklar görmüşler; iskelelerin üstündekilere seslendiler.

Kadınlar kızlar söylenerek toparlandılar. Ahaliden kimin güliş-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

UCUNDAKİ!..

tü, kimi oralı olmadı. Biz oradan çalaktık uzaklaşırken —tek bir kişi dışında— kimse peşimize düşmeye falan kalkmadı.

O tek kişi herkesin «Mösyö» dediği kırmızı yüzlü, ağzı pipolu bir yabancıydı. Milliyetini bilmiyorum. Civar yalılarından birinde kiracı yahut misafirdi o yaz. Yarı yamalak Türkçesiyle her şeyi karışır, çımacıyı azarlar, balıkçılarla çekişirdi.

Biz iskele bozgunundan sonra kaçarken arkamızdan gelecek gibi kıyıya doğru koşan Mösyö'nün ellerini sallayarak haykırışı hâlâ kulağımdadır:

— Küçük barbarlar!

Az sonra vazgeçip yine vapur beklemek için iskelede bekleyen kadınların kızların bacaklarını tahtaların arasından seyretnektir. Bu sporla uğraşırken bizim arkadaş yakalanma korkusuyla ölüm terleri döker, «Gidelim, gidelim» diye başının etini yerd.

Bir gün gerçekten yakalandık. Kayıklar görmüşler; iskelelerin üstündekilere seslendiler.

Kadınlar kızlar söylenerek toparlandılar. Ahaliden kimin güliş-

nim yüzünden kepaze oluşunu da aylar ayı başıma kaktı.

Bereket versin yaz sonunda bomba gibi patlayan bir haber imdadıma yetişti de o dırdırdan kurtuldum. Söylentiye göre, o günlerde birdenbire sırta kadem basmış olan Mösyö, küçük bir hizmetçi kızı anneliğe aday olmuş ve o yüzden apar topar memleketine kaçmıştı!

İddianın doğruluk derecesini bilmiyorum ama işin içinde iskele dikezi yaramazlığından çok daha ciddi bir denizcilik bulunduğu çıktı...

Gelelim bana bu uzak olayı hatırlatan dünkü meseleye. Söz konusu vatandaşınız bir yabancı'nın evinde ve başka yabancıların yanında Türkiye'deki cinsel açlığı mübalağalı bir tablosunu çiziyor, üstelik bundan acayip sonuçlar çıkarıyordu:

— Bizde turizm falan ilerlemez! Almanlar ne güzel gelmeye başlamışlardı; sonra ürktüler. Tabii: Nerede şortlu bir Alman kıza görsen saldıyoruz. Kaç ke-re cinayet oldu o yüzden. Sahillerimizde rahatça denize girilmez. Beyoğlu'ndan çımdiksiz geçilmez. Azıcık kısa etek giymiş

bir kız geçti mi herkes gözleriyle zavallının bacaklarını ısıtır. Kısacası, medeni değiliz kardeşim! Almanya'nın seviyesine gelmemiz için daha çokook incelmemiz şart...

Yüzyılımızın en kalın geriliğinin Hitler vahşeti olduğunu, cinsel azgınlıklarda ise Batı'nın değişik biçimlerde Doğu'ya taş çıkarttığını, Almanya'da daha bir kaç yıl önce «Otoban canavarı» denilen bir caninin otomobillerde çok kadın kanı akıttığını, teknik «medeniyet» ile psikolojik yabancılığın bir arada bulunabileceğini falan anlatmaya çalıştığım ki ev sahibimiz «Bir dakika» diye sözümü kesti, gidip bir baston getirdi.

— Savaş sonunda Almanya'dan topladığım hatıralardan biri bu, dedi. Ucuna iyi bakın.

Bastonun ucunda ufakık bir fotoğraf makinesi vardı. Bir şey anladım ev sahibimizin yüzüne baktık. Gülerken açıkladı:

Meğer bu bastonlar Almanya'da, Weimar Cumhuriyeti sırasında pek modaymış. Parasını verebilen şık efendiler birer tane alırlar, kaldırım üstlerindeki lüks pastahanelerde otururken baston uçlarını civar dilberlerin iskemlelerinin altına uzatarak entere-san resimler çekerlermiş!

Bu maskaralık âletine bakarken öyle rahatladım ki... Yirmi yedi yıl önceki «Küçük barbarlar» lafının da altından kalkmış gibi oldum.

Büyük barbarlar kendilerine baksınlar.

Refik ERDURAN

KAPI komşumuzdur. Başlı çok sıkışmış adamcağızın:
— Yahu şu çocuğu yarım saatliğine size bıraksam... dedi.

Annesi evi terkettiğinden bırakacak kimsesi yoktu çocuğun.

— Bırak, dedik. Avuç kadar çocuğun yükü mü olur?

Çocuğumuz olmadığının mı ne, çocuklara karşı ailece sempati duyarız. Adamcağız boynunu bükmüş, ellerini oğuşturup duruyor:

— Size çok zahmet olacak ama...

— Bırak birader, neden zahmet olsun? Komşuyuz bunun şurasında.

— Hani yarım saat derim de, bakarsınız kırkbeş dakika sürer.

— İsterse kırkbeş saat sürsün birader, gönder sen şu çocuğu...

Sen misin «Gönder» diyen! Kapının açılması ile içerde fırtınanın esmesi bir oldu! Cilalı muşambanın üstündeki küçük halı balkon pencerelelerine doğru uçarken peşinden yetişmeseydim, gidiyordu sokağa! Sephalardan birine kayınpeder yapışmış, birine annem, eşim masadan düşüp kırılan vazanın parçalarını topluyor. Ateşli görmüş barut gibi patlamaya hazırlanan bızimkilere:

— Neyse, dedim. Başa gelecek olan, mala gelsin. Bizim eşyaların uçmaya hazır beklediğini ne bilsin çocuk? Şimdi teyzesi ona çocuk dergileri verir, şu köşede oturup kuzu kuzu eğlenir.

Oğlanın bizi dinlediği yok. Masa saatini almış, nasıl parçalanacağını keşfetmeye çalışıyor. Çocuk dergilerini bulmak için divanın altına eğilen eşim:

— Bırak onu bakayım! diye fırladı ayağa.

Çocuk saati bıraktı, radyonun düğmesine sarıldı. Sak diye annemin tokatı indi oğlanın eline:

— Çocuk oyuncak değil o, çek elini!

Radyoyu bıraktı, büfedeki bardaklara, fincanlara uzandı. Eşim:

— Ayy! İçime fenalıklar geliyor! diye bağırdı kayınpeder:

— Allahın garibine bağırma be kızım, dedi. Anası olsa, nelere el sürüleceğini, nelere el sürülmiyeceğini öğretirdi. Buncaak sübyanı bırakıp, kaçmış gitmiş!

Çocuğun elindeki şeker kabını almaya çalışan annem cevap verdi:

— Bu çocuğun bulunduğu evden kaçmayıp da ne yapacaktı kadıncağız? Bunca yıl iyi dayanmış gene!

Annem kısa bir mücadeleden sonra şeker kabını aldı. Eli boşalan çocuk da, büfenin üstündeki biblolarından birini yakaladı. Önceki aldıklarını yerlerine koymaya çalışan eşim biblonun ayaklandığını görünce:

— Başımı alıp kaçacağım vallahi! diye bağırdı. Ne felâket şeymiş be!

— Kadın düşmanı hınzır! diye annem çocuğun elinden aldı bibloyu.

Çaresiz kalınca kayınpederle ben de karıştım işe. Odanın ortasındaki çocuğun çevresini kuşatarak, ipini koparmış bir kuzu yakalamak ister gibi kollarımızı iki yana açmış, bir yandan kandırmaya çalışıyoruz, bir yandan çemberi daraltmaya uğraşıyoruz.

— Hadi teyzen masal anlatsın sana.

Bir yakalasak masalı zorla dinleteceğiz ama, bacaksızın yakalanmaya hiç niyeti yok. Annem plonjona hazırlanan bir kaleci gibi kollarını açıp yerinde yaylanırken, eşimin tek lifini tekrarlardı:

— Tavşan masalını biliyor musun sen? Hadi gel anlatayım.

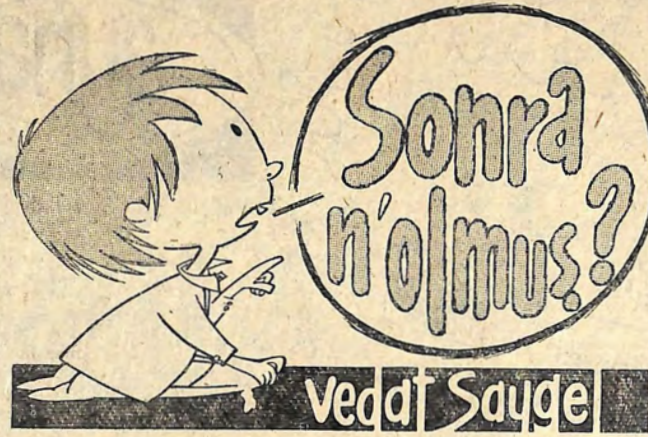
— Tavşan masalını istemiyorum ben.

Çocuğun konuşmasını fırsat bilen eşim sordu:

— Aferin, bak ne güzel konuşuyorsun... Yaramazlık eden, ne istediğini söylemeyen, izin istemeden ona buna el süren çocukları kimse sevmez. Kurt masalını anlatsın mı teyzen sana?

— Kurt masalını biliyorum.

— Tilki kardeşi?...

— Masal istemiyorum.

Kayınpeder sordu:

— Peki, çekinmeden istediğini söyle be oğlum... Ne istiyorsun?

Duvardaki küçük bibloları işaret etti:

— Onları istiyorum! Parmağını gözüne götürün eşim:

— Pışuk, dedi. Kertenkele masalını anlatsın mı teyzen?

— Masal istemiyorum!

— İvirsan da kıvrırsan da masal dinleyeceksin! diye bağırdı annem. Hangisini istiyorsan namusunla söyle anlatayım!

Pazarlık sürüp giderken bir karışıklık oldu, bir gürültü, düşmeler, kıkırmalar, bağışmalar arasında eşimin sesi duyuldu:

— Eli bende, tutun bacaklarındın...

Dört kişi karga tulumba attık çocuğu divana! Orasından burasından da sıkı sıkıya tunca bastı yaygarayı! Oğlan ağlıyor, annem «Vaktin birinde bir tilki kardeş varmış» diye masal anlatıyor! Annem anlatırken çocuk daha yüksek perdeden bağıyor, o bağırdıkça duyabilirdi di-

ye annem masalı daha yüksek sesle anlatıyor.

İki eliyle başını tutan eşim:

— Çıldıracağım! dedi.

— Çok sıktık galiba, dedim. Gevşetsek biraz.

Masalı kesen annem:

— Edepsizliğinden ağlıyor, dedi.

— Bırakalım bakalım...

Bıraktık. Oralı değil kerata! Bağır-dıkça temelinden sarsılıyor ev! Çocuğun susmasını sağlamak için çevresindekilere şakacıktan çıkışarak:

— Bırakın benim tontonumu bakayım! diye kucağıma aldım, sesi bir perde indi. Odanın ortasında hoplatıp gezdirerek sordum:

— Senin elinden oyuncaklarını mı aldı bunlar?

Sesini bir perde daha yavaşlatıp burnunu çeke çeke «Evet» anlamında başını salladı:

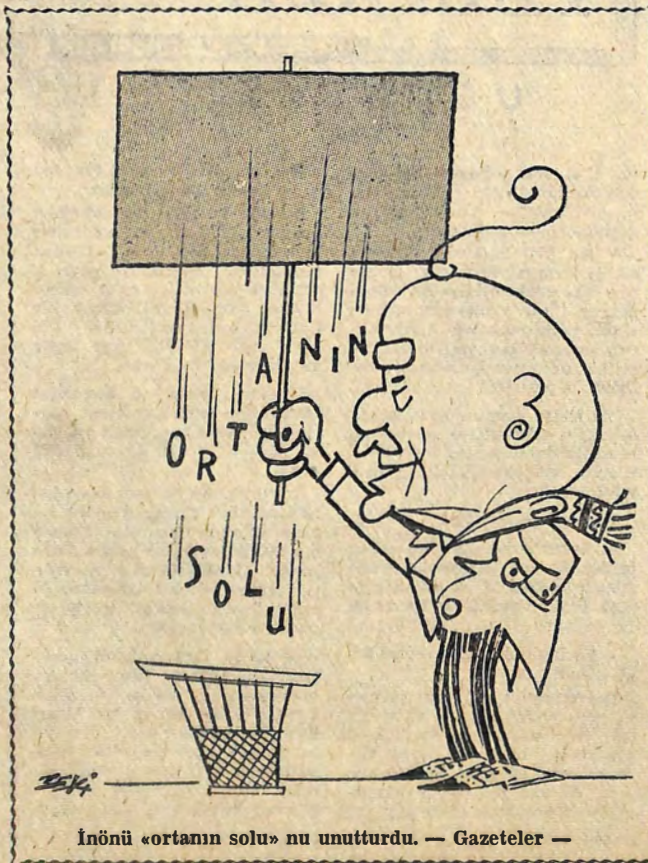
— Peki, ne istiyorsan bana söyle, vereyim.

Ağlamasını kesmeden, az önce elinden alınan bibloyu işaret etti.

— Aman, dedi annem, tek sussun da istediği biblo olsun!

Bibloyu aldı susmadı.

— Başka ne istiyorsun?

Şeker kabını işaret etti.

— Aman, dedi eşim, canı cehennem! Tek sussun da, şekerlik onun olsun!

Elindeki bibloyu yere attı, uzatılan şekerliği aldı. Biblonun parçalarını toplayan kayınpeder:

— Zıyanı yok, dedi, cana gelecek mala gelsin.

— Başka?...

Burnunu çeke çeke:

— Masal istiyorum, dedi.

— Haydi istediğin masalı teyzen anlatıversin, diye anneme uzatırken sarıldı boynuma:

— Sen anlat!

Hoppalaa... Aldık mı başımıza belâyı! Annem:

— Anlativer canım, dedi. Alt taraflı masal... Uydur uydur söyle.

Kayınpederi gösterip sordum:

— O çok masallar biliyor. Dede anlatsın mı?

— Sen anlat!

Hâlâ oturduğu yerde başını sıkıp duran eşim:

— N'olur anlat bir şeyler, dedi. Beni seviyorsan... Alıp başımı gitmemi istemiyorsan...

Eh, başa gelen çekilirdi artık. Kucağıma oturtup başladım anlatmaya:

— Bir varmış, bir yokmuş. Vaktin birinde üç kedi varmış.

Oğlan, ailece çocuk ağlamasına tahammülümüz olmadığını anladı ya, bastı yaygarayı:

— Kediği istemiyorum, başka anlat!

— Aman oğlum, tek ağzını açmasın da başkasını anlatıver şu velete, dedi annem.

— Kaplumbağa bir gün ormanda gezerken...

Bir çığlıkla, kaplumbağayı da başlarken bıraktık.

— Peki ne anlatayım sana?

— Masal anlat!

Kafam karıncalanmaya başladı:

— Ulan anlatıklarımız masal değil mi namussuz?

— Kaplumbağalı masal istemiyorum!

— Peki neli olsun?

— Başka şeyli...

Oynasın diye gözlüğünü çocuğun eline tutuşturan kayınpeder sordu:

— İsteme ama, n'olur istemediğini bağırp ağlamadan söyle. Padişahı anlatsın mı?

Oğlan da:

— Anlatsın, demez mi?

— Tarih bilmen şart değil a, atıver, diye fıslıladı kayınpeder.

— Bir varmış, bir yokmuş, ülkelerin birinde bir padişah varmış, diye atmaya başladı ama, velet bırakmıyor ki atalım. Sordu:

— Ne iş yaparmış padişah?

Tanrım, sen bana sabır ver!

— Padişahlar hiçbir iş yapmazlardı.

— Benim babam da padişah mı?

Babanın bıyığına!

— Baban sana padişah olduğunu mu söyledi?

— Benden şeker isteme, görüyorşun işsiz, dedi.

Duymazlıktan gelip, devam ettim:

— Günün birinde ülkeye kıtlık çıkmış, padişah da memleketini bolluğa kavuşturmak için komşu ülkelerden birine savaş ilân etmiş.

— Savaşta ne yapılıyor?

Ananın gözü!

— İnsanlar birbirini öldürüyor!

— Neden?

Küfür etmemek için kendimi güc tuttum. Yardım istemek için çevrem baktım ne göreyim? İçerdekilerin hepsi selâmetli başlarını alıp kaçmakta bulmamışlar mı?

— Haydi gel, biraz dışarı çıkalım istersen, dedim.

— Olmaz, anlat! diye tutturdu.

Sonra n'olmuş?

— Padişah, savaş ilân ettiğini ülkeye duyurmuş.

— Kime duyurmuş?

— Millete...

— Padişahın savaşından millete ne?

Gel gidelim biz ay'a

Bilirsin ki sevgilim, önem vermem paraya;
Mutlu olsun yuvamız, ne lüzum var saraya...
Geçiyor bak ömrümüzün günleri saya saya;
Yaşayamadık gitti dünyada doya doya...
Bu dünya yalan dünya, gel gidelim biz Ay'a!

Düşünme Ay'da var mı, yok mu diye hayatı;
Belki orda buluruz huzuru ve rahatı.
Ne güzel şey görmemek insanoğlu suratı.
Sevgilim, bu dünyada ne âr kaldı, ne hayâ...
Dünyanın tadı kaçtı, gel gidelim biz Ay'a!

Doğru yolda gidersin, tutar, çelme takarlar;
Hem kuyunu kazarlar, hem gülerек bakarlar;
Punduna getirince çıkarı da yakarlar.
Ömür gelip geçiyor dost araya araya...
Dünya bozuldu artık, gel gidelim biz Ay'a!

İstettim, annen dedi: «Oğlum, katın var mıdır?»
Ablan sordu: «Araban, bir de yat'ın var mıdır?»
Baban dedi: «Gelirin bol mu yoksa dar mıdır?»
İstediğim gün seni kalverdim ben yaya...
Dünyayı anladın ya, gel gidelim biz Ay'a!

Ay'da ne fırıncı var, ne bakkal, ne de kasap;
Ne kira var, ne taksit, ne borç harç, ne de hesap.
Nasıl olsa dünyada olmadık baltaya sap.
Ne kuaför derdin var, ne terzi, ne de boya...
Dünya kazık dünyası, gel gidelim biz Ay'a!

Ay'ın adı ay ama ay başı, ay sonu yok;
Tasarruf bonusu yok, personel kanunu yok;
Politika, parti yok, sağ ve sol sorunu yok...
Hiç kimse çıkmaz bizi nutukla aldatmaya;
Dünya yalan dünyası, gel gidelim biz Ay'a!

Sen Ay'da ilkel güzel, parmağında yok ojen;
Bense Ay'da yaşayan fenersiz bir Diyojen...
Ay'da ne savaşlar var, ne atom, ne hidrojen...
Ay benziyor göklerde yüzen mutlu adaya.
Dünya hır-gür dünyası, gel gidelim biz Ay'a!

Ben Ay'ın Âdem'iym, sense Ay'ın Havva'sı...
Emin ol yarayacak sana Ay'ın havası.
Her gün yap Ay dolması, bir de Güneş tavası.
Başlar çocuklarımız yıldızla oynamaya;
Dünya zaten bir rüya, gel gidelim biz Ay'a!

Mukadder ÖZAKMAN

— Aaa... Sıkma be! dedim. Millete ne olur mu?
— Neci oluyor bu padişah?
— Memleketin sahibi...
— Kim vermiş ona memleketi?
Bayılacağım!
— Millet vermiş.
— Millete kim vermiş?
— Ulan dinlesene! Millete kim verecek, canı uğruna, kanı uğruna dövüğe dövüğe başkalarından almış!
— Başkalarından aldıklarını neden padişaha veriyorlar?
— Kendilerini yönetsin diye...
— Sonra n'olmuş?
— Davullar vurmuş, tellâlar «Yediden yetmiş eli silâh tutan sarayın avlusunda toplansın» diye ülkenin dört bir tarafına duyurmuş.
— Sonra n'olmuş?
— Ülkede bir de onluc çocuk babası bir köylü varmış. Haberi duyunca son çocuğunu evine kapattığı gibi koşmuş saraya?
— Öteki çocukları n'olmuş?
— Önceki savaşlarda birer birer ölmüşler.
— Madem ölüyorlar, babaları neden çocuklarını savaşa gönderiyor?
— Sinirden her tarafını oynuyor:
— Memleketi kurtarmak için gön deriyor.

Dedi ve dedi..

Ali: «Ne o, galiba parasız kalmışsın, pek bitkin ve yoksul görünüyorsun» dedi.

Veli: «Yoo, ne münasebet, sana öyle gelmiş. İyi-yim, para sıkıntısı da çekmiyorum çok şükür» diye cevap verdi. Bunun üzerine Ali, derin bir nefes alarak hemen:

«Oh, oh!... Memnun oldum doğrusu. Öyleyse bana biraz borç versene» dedi.

— Memleketi kurtarıncı gene padişaha mı veriyorlar?
— Tanrım sabır ver bana:
— Evet.
— Neden padişah savaşa gitmiyor da, o adamın çocuklarını gönderiyor?
— Haahaha, hi hi hiii... Bir şeyler oluyor.
— Padişah geride kalıp, memleketi idare edeceği için...
— Kapının zili imdadına yetmişti. Bizimkiler koşup açtılar, babasıymış gelen. Adamcağız mahcup sordu:
— Çok beklettim değil mi?
— Kaşım gözüm oynayarak cevap vermişim:
— Yok canım.
— Yaramazlık yapmadı ya?
— Hi-hi-hi-hi-hi, ho-ho-ho... Hayır.
— Aldı çocuğunu gitti. İçeri giren eşime baktım, kafası, gözü oynayıp duruyor. Anneme baktım, zeybek oynar gibi bir hareketler yapıyor.
— Yahu n'oldu size böyle? dedim.
— Ters çevirdiği iskemleyle oturmaya çalışan kayınpeder cevap verdi:
— Sana n'oldu bre, bir saatir çorabı kravat gibi bağlamaya uğraşıyorsun?

Vedat SAYGEL

.. Dedi ve dedi

Vatandaş: «Ölüyorum» dedi.

Politikacı: «Aman, seçime kadar dayan, oyunu bizim partiye ver de öyle öl» dedi.

Hasan: «Bu dünya ahvali perişanlıktan ne zaman kurtulacak?» diye sordu.

Hüseyin: «Ne zaman gazeteler, bir gün olsun dünyada hiç cinayet işlenmediğini yazarlarsa o zaman» dedi.

Erhan TIĞLI

BİZİM FEZA GEMİSİ!

ADNAN
VELİ

Kalkıp Sivas'a gitmeli

— Alo!... Ora, 06 mı efendim?
— Evet beyfendi.
— Hanım kızım, tam üç zahat öncesi, Sivas'tan Bektaş Ünlü'leri aramıştım. Niye virmedin şinciyecek?
— Normal mi istemiştiniz beyfendi?
— Anormal istiyecek değilim ya... Helbet normal istedim.
— Öyleyse bekliyeceksiniz beyfendi. Çünkü onbir kişi acele bekliyor.
— Ne zaman virebilirsiniz?
— Hiç belli olmaz beyfendi. Aceleler bile 45 dakika bekliyor.
— Aman hanım kızım, şu aceleler bitince, benimkini bağlayıver.
— Tabii efendim.

— Alo!... Ora, 06 mı?
— Evet efendim.
— Yahu, zahat dört buçukta Sivas'tan Bektaş Ünlü'leri aramıştım.
— Numaranız kaç beyfendi?
— 21 11 84.
— Sizden önce, oniki acele konuşma var.
— Yahu kızım, ben zahat dört buçukta yazıldım. Şincik zahat on buçuk oldu. Bugün konuşamaz mıyız biz?
— Konuşacaksınız elbet... Ama acele konuşmalar tamamlandıktan sonra konuşabileceksiniz.
— Ne kadar sürer?
— Bir saat ister.
— Ben yarın zabahınan zahat altı didi miydi, Meyhahosta olcem. Gaçta yatıp da, gaçta galkarım?
— Valla orasını bilemiyorum beyfendi.
— Bu ağşem virir misiniz?
— İsterseniz sizinkini de yapalım.
— İstemem. Zokaktan doplamıyo-

rum ben parayı... Tarife neyse, o olsun.
— Peki efendim.
— Pekeyi emme, bu ağşem konuşmam mı?
— Beklerseniz konuşursunuz.
— Gaça gadar?
— Belli olmaz beyfendi.
— Hanım kızım... Sen benim lümereyi sil ordan. Ağnaşılın bu ağşem bize iş yok. Yarın zabahınan ararım.
— Peki beyfendi, fişinizi iptal ediyorum.

— Alo!... Ora, 06 mı?
— Evet beyfendi.
— Gızım!... Bu zabahınan zahat sekizde Sivas'a yazıldım. Dohuz buçuk oldu, hâlâ bi cıvıv virmediniz.
— Sivas'ı, acele mi istemiştiniz beyfendi?
— Canım, ne diye acele isteyim? Normal istedim.
— Ama sizden önce yedi kişi acele bekliyor.
— Emme, ben de dünden beri bekliyorum. Bu işin sonu niyre varcek? Sivas'la hiç konuşulmaz mı ki?
— Acele yazdırırsanız konuşursunuz.
— Yazdırmam... Ne mecburiyetim varmış fazla para virmiyey? Telifon Gumpanyası, hakkı neyse onu alır. Üç misli para virmiyey, milyonu zokakta bulmadık ya...
— Sıranız gelince veriniz beyfendi.
— Gızım, Allahasen gayret it, azıcık... Bektaş Ünlü'leri konuşcem.
— Peki beyfendi.

— Alo!... Ora, 06 mı?
— Evet efendim.
— Geçen çarşamba günü Sivas'ı-

nan konuşmıya lümereyi yazdıtımsıdım.
— Acele mi istemiştiniz?
— Normal istemiştım.
— Normallerin sırasına on yedi kişi var efendim. On yedi kişi acele bekliyor.
— Gızım, ben çarşamba günü yazılmışıdım. Bögün bazartesi. Beş günde bir adama sıra gelmez mi ki?
— Araya boyuna aceleler giriyor beyfendi.
— Canım araya girse de, helbet bize de bir sıra gelir.
— Gelirse tabii bağlyacağız beyfendi.
— Bu aceleler kaç gün sürer ki?
— Hiç belli olmuyor efendim.
— Vallaha bıktım ben bu işden... Sen şunun bir kolayını buluvir.
— Peki efendim.

— Alo!... Ora, 06 mı?
— Evet efendim.
— Gızım, Sivas'tan Bektaş Ünlü'eri aramıştım.
— Numaranız kaç beyfendi?
— 21 11 84.
— Sıranıza sekiz kişi daha var.
— Yahu bunlar ne bitmez kişiyi be?
— Tabii efendim, mütemadiyen acele geliyor.
— Gızım, ben yazılalı onyedı gün oldu.
— Olabilir beyfendi. Üstüste aceleler gelirse, normaller konuşamaz efendim.
— Canım, Allahını seven şincik aceleci olmuş. Biz demokraside bilem, bu gadar acele itmedik. Mille te bak, telfona gelincek, hepsi aceleci kesilmiş.

— Evet ama, biz ne yapabiliriz beyfendi?
— Şunu uydur da, bağla artık.
— Aceleler bitince, elbette bağlyacağız beyfendi.
— Hadi gayret... Sabrım tükendi.
— Peki efendim, aceleler biter bitmez, sizinkini bağlyacağızım.
— Hadi, bekliyorum.

— Alo!... Ora, 06 mı?
— 06 ama, kimse yok burada beyim.
— Sen kimsin?
— Ben 06'nın odacısıyım.
— Zuhal hanım yok mu?
— Bugün izinli...
— Makbule hanım yok mu?
— O da nöbetten çıktı.
— Lemâser hanım yok mu?
— Yengesinin kızının nişanı var da, oraya gitti.
— Remziye hanım yok mu?
— O, gündüzleri çalışır. Siz bu isimleri nereden biliyorsunuz?
— Sivas'ı arıyorum. Her gün arıya arıya bu hanımlarınan tanış oldum.
— Hiçbiri yok burada.
— Nöbetçi hanımlar da yok mu?
— Var ama, doğrusunu söyleyeyim, eğer mühim bir şey değilse bana anlatın. Tazecekleri uyandırmayayım. Yorgunluktan bittiler.
— Sana söylesem, yapabilir misin?
— Elimden gelen bir şey olursa yaparım elbet...
— Gardaşım, bak sana açıkçasını diyivireyim. Ben, 67 senesinin aralık ayının 19 unda, Sivas'ınan konuşmak için lümereyi yazdıtım. Şincik 68 senesinin aralık ayı oldu. Sivas'ınan hâlâ konuşamadım gardaşım. Bunun çaresi neyse, bana ağnat Allahasen...
— Haaa, anladım beyim... Bunun hiçbir çaresi yok. Ben size, işin asıl sebebinı anlatayım. Ama, benden duyduğunuz katıyen ağzınızdan karmayın.
— Vallaha kaçırمام.

— Efendim, bu telefon konuşmaları çok ucuza geldiği için, idare, her sene bilmem ne adar zarar ediyor. Tarifeleri vükseltme de Hükümetin işine gelmiyor. Pahallık başladı denmesin diye, tarifelere el sürmüyorlar. Düşünmüşler, taşınmışlar, başka bir işe karar vermişler. Şimdi siz, şehirlerarası bir konuşma yapmak istediğiniz zaman «Normal çok bekliyor» diyecekler. Siz de «Öyleyse acele yapın» diyeceksiniz. Yâni, normal konuşup acele parası vereceksiniz.

— Haaaa!... Bak vallaha şincik ağnadım... Gardaşım, bunu ne deyi bir yıl önce söylemedim?
— Bir yıl önce sizi bilmiyordum ki beyim. Sonra herkese de söylenmez. İşin dedikodusu çıkar. Onun için şehirlerarasında çalışan hanımlara tembih ediliyor. Böylelikle tarifeler de, üç misli zam görmüş oluyor.
— Dimek ki ben şincik, Sivas'ınan normal konuşamam?
— 68 senesinde değil, 72 de bile konuşamazsınız.
— Hay Allah senden razı olsun gardaşım. Sen dimesen, ben kimbilir daha kaç sene bekliyeceğdim. Acele konuşmıya yemin ettiğimden kelli, yarın kalkıp Sivas'a gitmeli...
— Hah, o daha rahat iş... Trene binersiniz. Tıkır tıkır gidersiniz, orada tıkır tıkır konuşursunuz, sonra da tekrar tıkır tıkır geri dönersiniz. Hem kafanız rahat olur, hem de göyünüz... Ne sakala minnet, ne bıyığa...
— Allah senden razı olsun gardaşım. Allah ne muradın varısa, virsin. Hadi Allahaismarladık...
— Güle güle beyim.
— Lemâser hanıma da selâm söyle...
— Olur beyim... Mersl...

Adnan VELİ

İstanbul yakında uzunlar şehri olacak. — Gazeteler —

Yazısız

YEDİGÜN

PAZARTESİ

Merak

Bir yandan Türkiye'nin komandoları olay üstüne olay yaratıyor. Bir yandan öğrencisiyle, asistanıyla fakülteler boykot yapıyor.

İşçilerimiz grev yapıyor, işverenlerimiz lokavt yapıyor.

Mecliste gürültü, okulda gürültü, sokakta gürültü... Derken bu gürültü arasında kaynayıp giden küçük bir kaç haber: «Dursunbey: Tenesirdeki ölü kalkınca, imam korkudan öldü!»

«Sivas: Misafir olduğu evde ölen kadın, yılanırken dirildi!»

«Şarkışla: Altmışlık bir kadın, ölümünden 12 saat sonra dirildi!»

Öyle bir güne geldik ki, insan sonunun nereye varacağını düşünmekten ne uykusunu uyuyor, ne işini yapıyor... Ölülerimiz bile «Bir düzelme var mı» diye kafalarını kaldırıp kaldırıp memleketin durumuna bakıyor!

SALI

Fazlalık

Bütçe görüşmelerinin ortaya çıkardığı gerçek: İstanbul Belediyesinin gideri, gelirinden 245 milyon lira fazla!

Aman efendim, paranın sözü mü olur? Bırakın giderini, mübarek öyle bir şehir ki, hani Belediyeye bile fazla!

ÇARŞAMBA

Anlaştık gitti!

CHP'li Hazer, «Politika camiyeye girdi» diye şikâyet ederken, muhalefet sözcülerinin polisle ilgili konuşmalarına cevap veren Devlet Bakanı Öztürk, «Polis her yere girer. Türkiye'de girilmesi yasak olan yer yoktur. Meskene girilir de, üniversiteye girilmez mi?» demiş.

Devlet Bakanından iyi bilecek değiliz a. Madem «Girer» dedi, girer! Hem yukarıdaki örnek sayesinde parlamenterlerimiz arasında zaman zaman başgösteren anlaşmazlık da biter.

Hazer, politika'nın camiyeye girmesinden mi şikâyetçi? Cevap hazır:

— Girer kardeşim, girer! İbâdet politikaya girer de, politika camiyeye giremez mi?

Kazara bir taşın altında mı kaldınız? Sizden önce haklı olarak şoför bağıır:

— Biner birader, biner! İnsan arabaya biner de, araba insana binmez mi?

Ve giden gider, dâva biter. Çünkü bizde olmayacak şey yoktur!

PERŞEMBE

Evcilik oyunu

Biz ekmecek parasını nasıl çıkaracağız diye düşünürken, iki gencimiz çalıştı çabaladı, bu işin o kadar güç olmadığını hepimize ispatladı: Şiirle!...

Evet evet Biri şiirle borç ödedi, diğeri şiirle Ay'a gitti.

Bu hüneri gösteren gençlerimizin biri erkek, diğeri kız. Birbirlerinin çalışmalarından haberleri bile yok. Yaşamları ayrı, derhleri ayrı, elde etmek istedikleri ayrı. Biri Mucur'lu, biri Keşan'lı... Delikanlı, bir kıza âşık; genç kız şiire âşık. Delikanlı aşkı uğruna 75 metre şiir yazmış. Niyeti, yüz metreye tamamlamak. İş bitince, yazdıklarını toplayıp, sevgilisinin kapısına bırakacakmış. 75 metrelik şiirinden bir kaç san-

Bölükbaşı, «Balık baştan kokar» dedi. — Gazeteler —

timlik kısmını hep beraber okuyalım:

«Ay'a gitti Apollo-8
Fır fır döndü çevresinde
Apollo Ay'ın hevesinde
Ben de senin...
Seni fethedebilmek için
Bir Apollo-9 olacağım
Varıp kucığına dalacağım...»

Aman birader, kucak dediğin ne ki? Dört beş karışık yükseklik. Yerden bir bel boyu havalanabilmek için de feza çalışmalarında bulunmak mı gerekiyor?

Kızcağzın durumu daha da hoş. Şiir uğruna evini terketmiş. Bir otel odasına parketmiş. Borçları kabarıp, otel sahibi parasını isteyince bir yüzük uzatıp «Üstü senin olsun» der gibi bir şiirle

hesabı kapamış, bir şiir de bahış vermiş!

Gençlik bu... Hayallerin en güzel çağı. Gözlerini yumdu mu Ay'a da gider, hesap da öder. Ama bir de gözlerini açtı mı... İster şiir okusun, ister şarkı söylesin... Gitse gitse ancak karakola gider!

CUMA

Bayram hazırlığı

Tosya'da konuşan Bölükbaşı, «De Gaulle gibi adamları sandıktan çıkarmamız lazım» demiş. Nedenini pek bilmiyoruz ama, Kurban Bayramına hazırlanmamız için söylemiş olmalı.

Malûm, bayram bu... Herkes sandığını sepetini, kıyısını köşe-

sini karıştırır, bayramda kullanacaklarını bir kenara ayırır. Bölükbaşı da, «De Gaulle gibi adamları sandıktan çıkarmamız lazım» derken bunu düşündü her halde. Eğer öyle ise yerden göğe kadar haklı. De Gaulle gibi adamları sandıktan çıkarmalıyız, bizim parti liderlerini de yıkayıp ütileyerek, haşarata karşı naftalinleyerek sandığın dibine tıkmalıyız!

CUMARTESİ

En emin yer

Olay Nazillî'de geçiyor. Bir kişiyi öldürüp, iki kişiyi yaralayan katil ne yapmış biliyor musunuz? Valla kolay kolay bilinecek gibi değil ki bilirsiniz. Ne intihar etmiş, ne alıp başını başka bir ülkeye gitmiş. İzinini kaybettirmek için tipış tipış hapisaneye girmiş!

Haydi bakalım çıkın işin içinden!

Çocukcağız ya girdiği yerin zaten gireceği yer olduğunu bilmiyor, ya da istediği an çıkıp gitmek daha kolay geliyor.

Zabıtanın kurtulmanın en emin yolu, zabitanın kontrolü altında bulunmak galiba.

PAZAR

Bilmece

Birbirlerine bilmece soruyorlardı. Biri:

— Bulursan kellemi keserim! dedi. Boyu uzadıkça yaması çoğalan şey nedir?

— Devlet bütçesi!

— Bilemedin, pantolon. Peki, bir tane daha sorayım: Paçası var, düğmesi var, sıgamazsın bedeni dar,

— Pantolon.

— Yuh enayi! Kabine... Bir tane daha: Duvarı var, tavanı yok; kadrosu var, adamı yok; gençtir ama, dermanı yok.

— Kabine.

— Bilemedin, CHP.

— Peki bir tane de ben sorayım: Hır hır eder sallanır, düz yolu yokuş sanır, bir ileri bir geri, arpa boyu yol alır.

— Otobüs...

— Yuh enayi!... Plânlı kalkınmaya otobüs dedi çıktı!!

NATO sırlarından leblebi külâhı yapıldı. — Gazeteler —

Ankara

CHP'NİN YENİ BİNASI İSMET PAŞA:

Çok koyu siyah paltosunu üzerinden alınca, altından çok koyu siyah bir kostüm çıktı ve ufak tefek vücudu. Kravatı elbisesiyle aynı renkteydi. Beyaz gömleğinin manşetlerinin altında kol düğmeleri parlıyordu altın altın... Çok sıkı, çok diri, çok espriliydi çok... Daha espi dudaklarından çıkmadan herkes hazdan yayılıp bayılıyordu... İl başkanı, ilçe başkanı, kadınlar kolu, gençlik kolu, Ankara milletvekilleri hazır dılar. İspet Paşaya, hoşamedî partisiydi bu «dokumlu»... Açılsın kokteyliye katılamamıştı Paşa, rahatsızlanmıştı o gün...

Konuşan, gülen, yaşayan oydu... Bütün «hımmmm» deycilerin ağızları kulaklarındaydı...

Paşa ufak ufak fıkralar, ufak ufak anılar anlatıyordu, kıymıklı sesiyle... (Ay ay, şimcik CHP'li Pasyonarya'lardan zarlı zurtlu mektuplar alırmı, ay ay!...) Ankara'nın başkent olmasını nasıl teklif ettiğini, Atatürk'ün bu fikre nasıl aklının yattığını söylüyordu tek tek kelime dizerek!

Ve hayretleniyordu Paşa:

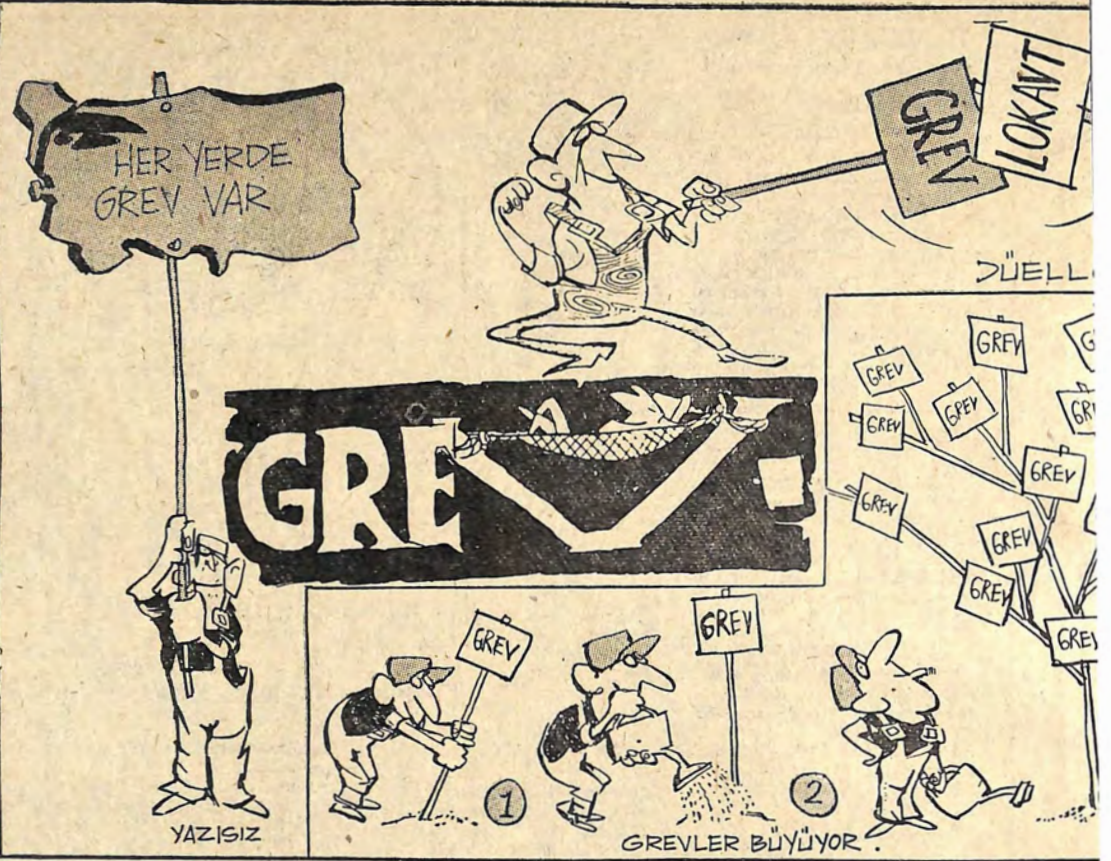
«— Biz kurduk, nasıl bize silme oy vermezler» diye...

Paşam, tarihte hiç kurucuların âkıbetlerini incelediniz mi ki?...

CHP'NİN KATI:

Yeni Parti binası, bir büyük katti sadece, eski bir DP'liye ait bir iş hanında... Herkes duygulanıyordu: «Bu katı CHP'ye nasıl verdi» diye...

Bedava mı verdi ki bunca hayretleniyor herkes?... Belki bedava vermişti... Kat, Anadolu Kulübünün bilardo salonuna bakıyordu ve eski bir vezir konağı

Balıkçılar silâhlanacakmış. — Gazeteler —

Siyasetçiler için gerekli ilk maddeyi
Mayısböcekleri de top yapar, yuvarlarlar.
Esmayı ürkiitenler tutuyorlar caddeyi:
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

İki yüzlüler için riya bir tiryakilik,
Bozguncular dilerler sürsün gitsin «ikilik»
Sayarlar cahil kalan halkı çantada keklik;
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

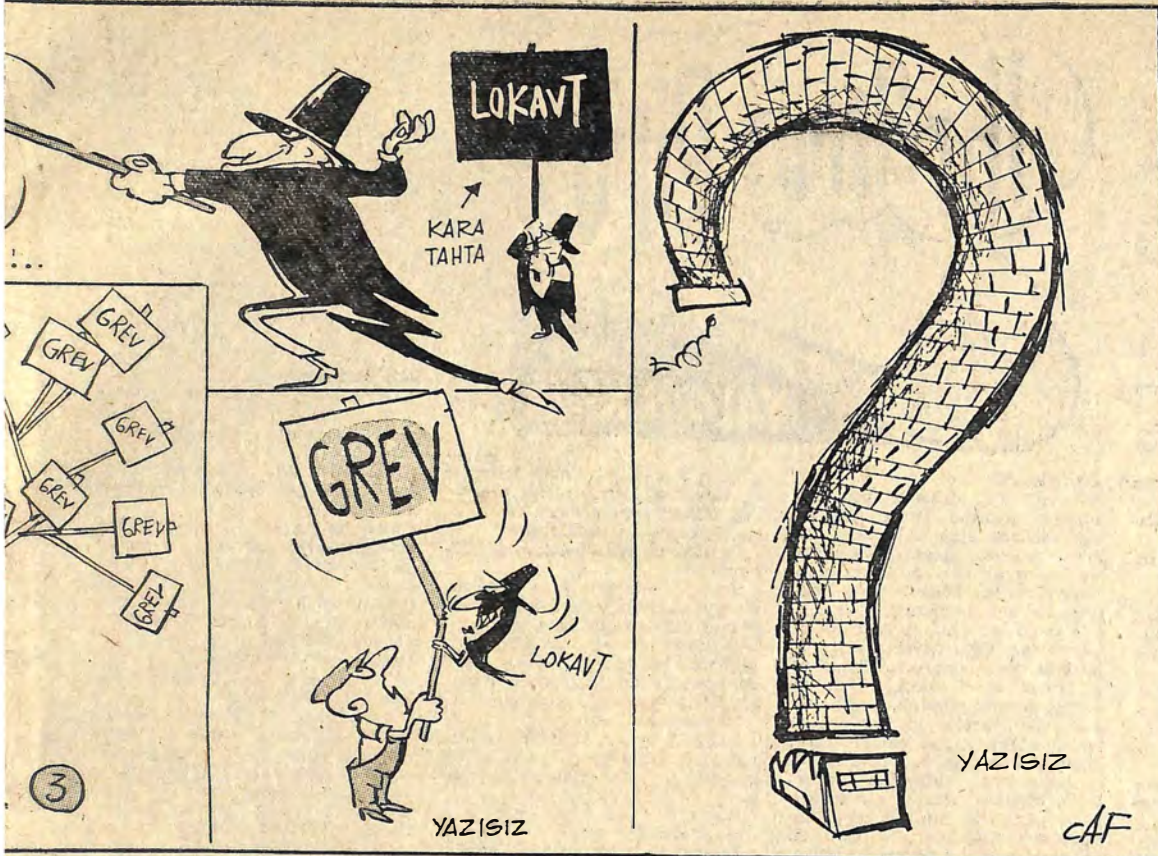
Huysuz için nedir ki kalb kırmak, gönül yıkmak?
Onların hedefleri kanun dışına çıkmak.
Gevezelere özgü çok konuşup, can sıkınmak;
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

Hortlatmak isteyen var tekrardan ortaçağı.
Beyinlerini sarmış birer örümcek ağı.
Devrimcilere kafa tutuyorlar bayağı;
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

Öyle Müdürân var ki: «Cim karında bir nokta»
Tesadüf oturtmuştur onları bir KOLTUK'ta.
Kuşkulandıklarını nimlerler bir solukta;
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

Bekçiler.....

Mektubu

üyesi vermişti onun parasını. CHP'nin kendi deyimlerince, «sırtı kahlılar» cömert davranmışlardı, sadrazam koltuklarına, vezir masalarına karşı... İsmet Paşa'ya da bir teklif yapıldı:

«— Paşam, siz de oturmuş olduğunuz koltuğu satın alın...»

İsmet Paşa'nın bir asırdan sonra pek yeni törelere girişeceğini sanmam... Koltuğu satın aldı mı, almadı mı bilemedim. Böyle sırları iyi saklar CHP...

KEMALİM GELDİ :

«— Kemal'im geldi» diye sevindi İsmet Paşa... (Ay Akbaba, kimse beni böyle karşılamadı ömrümdel)

Kemal Satır girmişti içeriye, yüzünün bütün uzunluğuyla... Kaybetse güleç, kazansa güleç, öldürülse (Allah göstermesin) güleç, diriltile güleç...

Kemal'im, CHP usulü el öpmeden, bir kenara oturdu...

İsmet Paşa oy hesabı yapıyordu, hafızası, «hâzırın» şaşırta şaşırta... Genel başkanlar hafızalı oluyor, kinlerinde bile...

CHP'nin oy orantısının fırlamasını istiyordu % 28 den veya 23'dan, % 40'a hattâ % 50'ye...

Paşam, azıcık güç olacak... Karşı taraf hata üstüne hata yığsa bile

Bir tozlu yapıdan bir cafcı yapıya geçmek, orantıyı fırlatmıyor havalara yazık!

Ama herkes, duygulandı, herkesin gözü nemlendi; o göze sadrazam koltukları, vezir masaları vura vura... İsmet Paşa'nın «lokum yemişi» sözlerine, sevinçler hepsi seçim öncesi!...

Nimet ARZIK

Partiye aşağı yukarı «hiç» e o-turmıştu kat... İyi bir fikir es-mişti birinin aklına, nerden gel-mişse... Mobilyanın her biri, bir parti üyesine satılmıştı. O parti

«Senin için ölebilirim» diyor ama hareketleri hiç de öyle gözüküyor!..

Gerçekleri bulduran faydalı merak nerde?
Sebepleri kavrayan göz nerde, kulak nerde?
Yola çıkahım ama yol nerde, yolak nerde?
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

Cücenin dev rolüne çıkması gülünç olur,
ADAY'ın seçmenlerle sohbeti ilginç olur.
Yalanlara herkesi inandırmak güç olur;
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

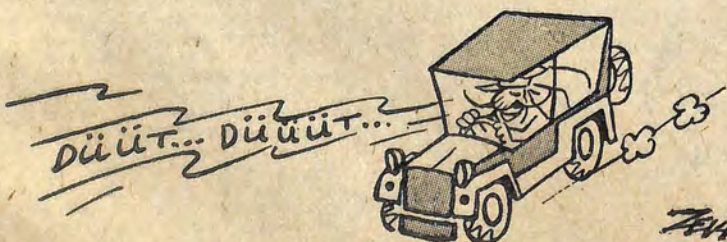
Hak bellediğin yolda gerekir sabır, sebat,
Haksıza kulluk eden eder azcini ispat,
Bazan bu da ettirmez hedefe tam isabet;
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

ZAM'lar şimdiden buldu eskinin yüz katını,
Az kimse var geçecek MAİŞET sıratını.
Memur, işçi yemede Feleğin tokatını;
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

«Lâ mekân» yaşamayı öğrendik ya daha ne?
Bozuk bağırsaklara çavdar unu bahane.
«Âsude olam dersin gelme sakın cihane»
Doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar.

ulma
likesi

HATTIN
UTLU

Ciple çalışacak!..
— Gazeteler —

İBRAM'ı tebriğe gittiğim zaman ev dopdoluymuştu. Altı kadar vatandaşımızla iki İsveçli komşusu da kendisini tebriğe gelmişlerdi. Masanın üstünde bir kasa bira vardı. İbrahim'la tokalaşırken:

— Ulan inek, dedim, on bini araklamışsın ha?...

Ağzı kulaklarındaydı:
— Çek bir bira! dedi. Hee, yaptık bir şeyler.

— Nasıl oldu lan?... Ben onbeş yıldır pipo içerim, yine de 50 dakikadan yukarı çıkamam. Sen bir kerede 204 dakikayı buldurmuşsun. Oğlum, nasıl oldu bu?...

İbrahim, biraz şımarıkça bir hal içinde, bana değil, ötekilere bakıp konuştu:

— Eee, ben içmem içmem, bir içince de öyle içerim.

— Oğlum, dedim, dünya rekoru 78 dakika... Bu mereti 204 dakika nasıl yanık tuttum? Dinine yandığının pipo, fitilli olsa, yine bu kadar sürmez.

— Artık o kadarlık da sırrımız olsun... Konuşacağına bira çek.

— Öyle birayla mirayla kurtulamazsın.

— Alırsın... Para lazım oğlum. İnşaatı tamamlatacağım.

Başarısı aklı alacak şey değildi. Bütün İsveç gazeteleri kendisinden bahsediyordu. Pipo yarışması, İbrahim'i yirmi dört saat içinde meşhur etmişti.

Bira içenlerin arasına karıştım. Herkes neşesini bulmuştu. Bacak Mehmet:

— Ben onun neden kazandığını biliyorum, diye konuştu.

Ev sahibinin yüzü endişe çukurları ile doluyordu. Ağzının, kulaklarının terketmekte olduğu açıkça görülmüyordu. Bacak Mehmet devam etti:

— Pintiğinden kazandı. Tütün çabuk bitmesin diye ağır ağır içti.

İbrahim'in yüzündeki çukurlar kapanmış, ağzı bir hamlede yine kulaklarına varmıştı. Dizini karlı zirvelere döndürmüş olan sigara küllerini eliyle temizledi:

— Olur nenni! dedi. Herkes ağır içti ama, sonunda baban kazandı.

— Konuşursun artık. Konuş konuş, hakkındır. Fakat ben kazansaydım, böyle bir kasa bira ile savmazdım. Dedim ya, pintisin işte.

Bunları söyleyen Mehmet, benden destek bekledi. Konuşacağım sırada İbrahim atıldı:

— Oğlum, memlekete para göndereceğim. Biliyorsun, inşaat yarıda kaldı.

Sitki, İbrahim'dan yana çıkarmış gibi yaptı:

— Cici eniştesine ev hediye edecek.

Gülüştük. İbrahim da güldü:

— Enişte kirayı ödeyecek, oğlum.

— Boşver, ağız onları! dedi Remzi.

Ah ulan, ablanı ben alacaktım ki... Kalkkalar... İbrahim bir kasa bira daha çıkardı. Neşemiz neşeydi. Boyuna gültüyorduk. İsveçliler, dilimizden anlamadıkları halde, ayıp kaçmasın diye bizimle birlikte gültüyorlardı. Yalnızlık hissetmemeleri için bir ara kendilerine İsveççe hitap ettim:

— İki gram tütünü 204 dakika sürdürmek az iş değil yanı.

Kızarmış pilic suratlısı, bildiği tek Türkçe kelimeyle cevap verdi:

— Yaşat!...

Haydi, yine kalkkalar... Sinirler lâçkalaşmıştı. Olur olmaz şeye gültüyorduk. Sitki'nin tuvalete koşması, İsveçlinin sigarayı yanlışlıkla filtre tarafından yakması, İbrahim'in serçe parmağına takılan bardağın devrilmesi, Mehmet'in geçirmesi, radyonun parazitli, caddeden geçen arabaların vites cayırtısı bizleri bayıltıyordu.

İbrahim, ciddileşip «Arkadaşlar!» diye bir giriş yapınca, kalkkaları tazeledik. Ağzılarından, burunlarından bira fışkırdı. İbrahim da bize katıldı. Ellerimizi karımıza bastırıyorduk. Gözleri yaş içinde kalan Mehmet, İbrahim'i gösterip bin bir gayretle

«Arkadaşlar!» dedi.

Gül, gül, gül... Önceleri şuna buna kalkkaya atıyorduk. Derken kalkkalar kalkkaya atmaya başladık. Sitki'nin güllerken çıkardığı kadınsal ses, Remzi'nin davudî kalkkaları, İsveçlilerin boş gözlerle kesik kesik gülmeleri bizi zıvanadan çıkarmıştı.

O kadar ki, katılıp kalmayalım diye birimizi yumruklamaktan başka çare bulamadık. Yumruklar kısa zamanda tesirini gösterdi. Ortalık duruldu. Ben tuvalete gittim. Yüzümü yıkadım. Havlu pek kirliydi. Onun yerine masanın üstünde bulunan kâğıt peçetelerden kullandım. İşim bitince, kâğıtları uzaktan çöp tenekesine doğru fırlattım. İyi nişanlayamamıştım. Kâğıt parçalarını yerden toplayıp tenekeye koyarken, birden durakladım. Çöplerin arasında bir pipo vardı. İbrahim onu dalgınlıkla atmış olacaktı. Pipoyu alıp odaya geçtim.

Bacak Mehmet, bir otobüs çapkınlığını anlatıyordu. Tam avuçlamışmış; o sırada biletiçi «Bilet!» diye başlarına dikilmiş. İki eli de meş-

gülmüş. Bir eli kızdaymış, bir eliyle de tepeye asılmış. Biletçiye «Kardeş, kolum sakat.» demiş, «Cüzdan şu cepte. Parayı kendin aliver.»

— Ulan ne bitirimsin!... dedi İbrahim.

Dedi ve hemen o anda elimdeki pipoyu görürverdi. Yerinden fırladı. Pipoyu kaptığı gibi mutfağa geçti. Dönüşünde bir kasa bira daha getirdi. Kendisine pipoyu çöp tenekesinde bulduğunu söyleyecek oldum. Kaşları ile susmamı işaret etti.

Öbürlerine döndü:

— Şimdi herkes üçer bira alıp kirisi kırsın. Saat beşte bizim kızlar gelecek. Kaya ile ortalığı toplayacağız.

Bacak:

— Atıyorsun, dedi.

İbrahim, göz kırparak bana sordu:

— Atıyor muyum?

— Yok yok, hakikaten gelecekler, dedim hemen.

Bacak konuştu:

— Gelsinler, oğlum. Bizim onlara bir zararımız dokunmaz.

Ev sahibi, «Haydi, haydi!» diyerek onları kaldırdı. Ben de her birine

Bölükbaşı, «Halk kapitalizmi» istedi. — Gazeteler —

YAZISIZ

üçer şişe bira verdim. Ötekiler kalınca, İsveçliler de kalktı. İbrahim, Sitki'ya İsveçlileri dışarıda mutlak aydınlatmasını söyledi. Kovulduklarını sanmamalıydılar.

Bacak:

— Ben şuraya saklanıp dikizleyeyim lan İbrahim! dedi.

İbrahim, kendisini, kapının dışına iterek:

— Sen git, komşularını dikizle, oğlum! dedi.

Yalnız kalmıştı. İbrahim:

— Demin az kalsın bir çuval inciri mahvedecektin, dedi. Ama kaba hat bende. Pipoyu sarıp sarmaladıktan sonra tenekeye atmam lazımdı. Sen de az eşek değilsin. Ulan kendin çaktıysan, herkesin bilmesi şart mı?...

— Arkadaş, dedim, şifreli konuşma. Dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Ne çıkması?... Ben sadece çöp tenekesinde bir pipo gördüm, yanlışlıkla atılmış diye sana getirdim.

Bizimki, ellerini oğuşturdu:

— İyi öyleyse. Dur sana viski getireyim.

Mutfağa geçtik. O, buzdolabını karıştırmaya koyuldu. Ben ise gizlice çöp tenekesini iskanlı ettim. Buzdolabının kağıdı, İbrahim'in beni görmesine mâni oluyordu. Haydi aradıktan sonra pipoyu bulabildim. Diplere bir yere sokuşturulmuştu. Oradan tuvalete daldım. Destumun az önce panîğe kapılmasının sebebi öğrenecektim.

Yüznumaradan çıktığımda onun hâlâ buzdolabının başında olduğunu gördüm. Yüzümdeki şeytanî gülümseme kendisini titretti. Derhal çöp tenekesine koşarak içindekileri yere boşalttı. Aradı. Pipo yoktu. Çöplerin üstüne tükürüp bana baktı:

— Ulan namussuz, dedi, en sonunda muradına erdin ya!

— Sen huylandırdın, oğlum, dedim.

— Vay ulan, ben adam olmam! diye dövdüldü.

Benim için bazı karanlık kalmış noktalar vardı. Yokladım:

— Nereden geldi aklına bu?

Cevap vermeden önce bir zaman kendisine küftü. Benimle konuşmaya başladığı sırada, kafasını omuzlarına gömdü, kollarını yana açtı. Sanki yukarıdan yüz kiloluk bir pipo indirilmiş ve bu darbenin şiddetiyle yuvasına yerleşen kafa da kolları harekete geçirmişti.

— Valla, dedi, ben bu yarışmaları öteden beri gazetelerde okurdum. Okudukça da «Bu herifler ne diye siddikî meşeden yapılmış pipo kullanmazlar?» derdim. Siddikî meşe ağır yanar, bilirsin... O pipoyu kendim yapmıştım.

— Orası iyi de, ya ateşi dışarı vur-saydı.

— Onun tedbirini baştan aldım. Zor değil. Yanmaz boyanın içine biraz ateş çimentosu karıştırdın mı, tamam... Çıkar pipoyu, bak.

Baktım. Pipo, sadece, gevresini saran iki milimetrelilik boyadan ibaret kalmıştı. İçi tamamen yanmış, boşalmıştı. Bunu tuvalete de görmüş-tüm.

— Yâni sen tütün içmedin de, o-dun içtin?

— Öyle oldu, diye güldü.

— Pekî elin yanmadı mı?

— O hararete el mi dayanır?... Kaynakçı eldiveni kullandım. Nasıl, kafa çalışıyor, değil mi?... Adamlara espri geldi bu. Güldüler, alkışladılar.

İbrahim, ağzımı kapatmam için bana 500 kron teklif etti. Şiddetle reddettim. Arkadaşlıkta para mı olurdu?... Keşke kabul etseydim. Çünkü bana havyarlı mavıyarlı bir ziyafet çekti ki, arkasından bin kronum çarçur oldu.

Havyarı yeyince, adamda fren mi kalır?... Eve gider gitmez hemen telefona sarılırsın. Yarım saat sonra kapının önünde bir taksit durdu. En aristokratından iki tane kiralık kız...

İşin yoksa, sabaha kadar onlara yorganlık görevi yaptır.

C.Ş. İLE Z.K. BASILDI

Belediye ahlâk ekiplerinin dün yaptığı taramada C.Ş. ile Z.K. birbirlerine apandisit yerlerini gösterirken yakalanmışlardır... İki uygunsuz buna itiraz ederek, biz C.Ş. ile Z.K. değiliz, aslında L.B. ile N.F. yiz demişlerdir... Resim iki apandisitçiği o anda tesbit ediyor.

(Foto: Rasim Çekti)

BASILMADAN TOPLATILAN BÜYÜK ESER

KATARİNA!

— Tarihi yengen —

Boydan boya renkli

Fiyatı sadece 350 T.L.

Elden satışı yapılır.

JONSON, BEYAZ SARAYIN ELEKTRİK - HAVA- GAZI - TERKOS PARALARINI TAKMIŞ...

FATURALARI ÖDESENE — İşte Jonson, halefi Nikson'a „Hadi eyvallah, artık sen borçları ödersin” derken görüyoruz... Yanlarındaki muhterem refikalarıdır... (Foto: U.S.A.)

Aniden haber aldığımız göre, eski Başkan Jonson, Beyaz Sarayın elektrik, terkos ve havagazi paralarını ödemedeni gitmiştir. Bu paraların Amerikan hükümeti tarafından ödenmesi lazım geldiğini Jonson söylemekteyse de, Nikson her sabah Jonson'un evine gidip parayı istemektedir... Fakat bir iki gündür Jonsonlar iğde oldukları halde kendilerine yok dedirtmektedirler. Netice-nin ne olacağı netice alındıktan sonra belli olacaktır.

GİZLİ RESİM SATAN ŞEBEKE TUTULDU

Müştehen resimlerle mücadele başka-nı Foto Burhan ve ekibi dün bir otelin odasında binlerce resim basan bir şebeke-yi şebeke göstererek yakalamışlardır... Resimlerin içinde, manzaralar, organ resim-leri, tek ve çift resimleri ve röpredüksiyonlar, haritalar ve plânlar vardır... Şebe-kenin bu resimleri bastıktan sonra be-kârlara bir saati 5 liraya kiraladıkları an-laşılmıştır... Resimler halen ilgililerce bü-yük bir zevkle tasnif edilmektedir.

BABASINI YEDİ

AZDAVAY — (Posta ile) Durmuş adında biri kendisine ye-mek vermeyen babası Ali İbra-him'i bir oturma yemişi ve ken-disini yakalayan jandarmalara şunları söylemiştir: «— Kaç se-fer babama... Başımın etini ye-me dedim... Dinlemedi... Ben de kızıp onu yedim... Karnım doy-du ya... Ötesi bana yız gelir...» Durmuş'un akıl muvazenesinin tamam olup olmadığını anlamak için tartışacaktır...

KAR GELİYOR

Vali Poyraz'ın emriyle kar ge-nelmektedir. Karı karşılamak için bir heyet Edirne'ye gidecek-tir. Bunu duyan fırıncı, oduncu, kömürcüler aralarında gizli bir toplantı yaparak atılacak kazık-ları hesaplamışlardır. Vatandaşın panîge kapılması halinde şehir bütün giriş çıkışlar tutulmuştur.

TRAFİK HAKLI — Her zaman karıştırılan (Dur) levhaları yeni bir kararla değiştirilmiştir... Yukarıda yeni dikilen levhayı ve bu levhayı herkese gösteren iki ilgili memur görüyoruz. (Foto: Trafik)

(FİKRA)

NEREYE GİDİYORUZ?

Artık bütün bu olanlara dur demek zamanı gelmiştir. Ha-kikate kaç kere parmak bastı-gımız halde kimse bizi takma-mamaktadır. Ne oluyor?... Huzuru temin edeceğiz der-ken ne yapmamız lazım geldi-ğini bilmememiz yüzünden o-lacak ki, bu vaziyetlere çare bulmaya kalkan kimdir?... De-falarca kalemimi fedakârane olarak her bir şekilde yaptı-

ğım ikazları dinlemeyenlere seslenmekten beni kimse vaz geçiremez... Bütün bunlara dur demezsek netice öyle bir şekilde olur ki, işte öyle o-lur... Tarihin tekrardan ibare-t olmadığını bilmeyenlere ne demeli?... En iyisi eve gi-dip kıyak bir akşam yemeği yemeli... Bizden söylemesi yaaa işte böyle... Yalan mı yâni söyle... Hadi eyvallah...

Rebiî CAZİP

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1969 — YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

REZALETE BAK...

ERTUĞRUL ÇILGIN, DEVLET OPERASININ DEKORLARINI 3456 LİRAYA BEDESTENDE SATMIŞ.

Her gün yeni dümenleri mey-dana çıkan Ertuğrul Çılgin'ın o-peranın dekorlarını bir kamyonu yükleyerek Hergele Meydanında-ki mezatta sattığı belli olmuştur. Lucia de la Mamore operası oyna-yacağı sırada dekorların toz olduğunu gören sanatçılar bozulmuşlar ve bu arada birinin «De-korları Ertuğrul mektep etti» de-mesi üzerine Ertuğrul'u marizle-mişlerdir. Ertuğrul komaya gir-diğinden dekorları kime sattığını söyleyememiş, sadece süratle ko-

maya girmeyi tercih etmiştir... Yapılan aramada dekorların ge-cekondur yapıldığı anlaşılmış o-pera tatil edilmiştir... Ertuğrul halen komadadır... Oradan Ro-ma'ya kaçtığı tahmin edilmekte-dir.

NUMARAYA BAK — Meşhur dansöz, film yıldızı, Leylâ Kayar son numara olarak juponunun üstüne telefon numarasını yazarak müşterilerin dikkatini çekmektedir. Bu yolla çok iş alan Leylâ, nedense aynı numarada bulunamamakta, onun yerine ka-sap çıkmaktadır. Resimde, Ley-lâ'yı numara sırasında numara verirken görüyorsunuz. (Ben de görüyorum.)

(Foto: Cemal Sertçek)

Süleyman bey:
— Olur gitti dedi.
Ondan hemen bir çeyrek sonra,
Yakup bey:
— Tuh yahu, ben elektrik parası
yatıracaktım, dedi. Bugün yatırmaz-
sam ceryanı keserler...
O da gitti... Onbir buçukta da Sü-
leyman bey gitti... Giderken:
— Öğleden sonra bir iş var bera-
her yapacağız, dedi İlyas efendiye.
İlyas efendi:
— Başüstüne efendim, diye cevap
verdi.
— Sen yemeğe gitmiyecek misin?
— Gitmiyeceğim efendim...
Süleyman bey, başını kızgın kız-
gın iki tarafa salladıktan sonra:
— Miden öğle yemeklerini de mi
götürmüyor? dedi... Haydi canım,
sana öğleden sonraya kadar kredi a-
çarlar. Nasıl olsa öğleden sonra mu-
temet getirir maaşları, o zaman gi-
der yediginin parasını verirsin...
İlyas efendinin gözleri parladı,
hayretle:
— Ben de maaş alacak mıyım? di-
ye sordu.
— Tabii alacaksın. Ayın otuzunda
başladın sayılır. Maaş gününden bir
gün önce göreve başladığın için ma-
aşım alırsın...
— Çok teşekkür ederim efendim.
— Ben vermiyorum maaşını, dev-
let veriyor...
— Sağolun efendim, sayenizde...
Haa, bu öğlen pek fena öğlen da
değildi hani... Süleyman beyi de bü-
yük biliyordu. Bir memur ancak â-
mirine, sayenizde derdi... Evet evet,
fena bir öğlen değildi bu...
Bunu düşünen Süleyman bey:
— Dün bir ara senin onayımı al-
dım, sonra mutemet verdim. O dün
imzaladığın mutemet dilekçesini de
onaya ilistirdik... Ve defterdarlığa
sunduk... Maaşım alacaksın... dedi.
— Sağolun efendim, sayenizde...
— Evet, ne diyordum?...
Süleyman beye birdenbire bir gü-
ven geldi:
— Evet ne diyordum?... Şey, hani
ya onayı da almak kolay olmadı
ha... Vali dedi ben bu onayı onayla-
mam...
Oysa ki bütün muameleyi Haydar
yaptırmıştı... Vali de tüm onayları
nasıl sıradan imzalıyorsa, İlyas'ın-
kini de imzalamıştı...
— Evet, dikildim valinin karşısı-
na... Ya onay, yahut da ben dedim...
Şey, öyle demedim de, yani buna
benzer bir laf ettim... Senin için
çok çalışkan dedim... Başımı salladı
vali, önce imzalamayacak gibi oldu
sonra, yüzüne bakıp imzaladı...
— Sağolun efendim, sayenizde e-
fendim...
— Biz burada arkadaşlarımızı kol-
larız. Bir aile gibiyiz... Sen de bizi
kollayacaksın... Sen de bizim yar-
dımımıza koşacaksın, değil mi ya?...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

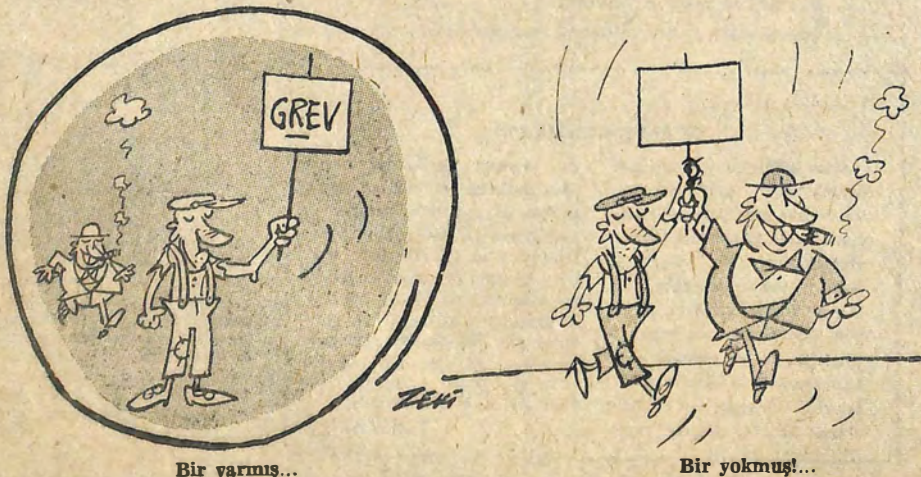
Meselâ sen, şimdi öğlen yemeğine
gitmiyorsun, hiç olmaz... Gidecek-
sin, anca beraber, kanca beraber...
Birimiz bir yana, diğerimiz öbür ya-
na çekersek olur mu ya?... Örneğin
biz sabahları dokuzda mı geliyoruz,
dokuz buçukta mı geliyoruz sen de o
zaman geleceksin. Bir dairede bir-
lik beraberlik oldu mu, hiç kork-
ma... Sonra şey, ara sıra tuvalete
git canım... İnsan hep aynı odada sı-
kılır...
İlyas efendi, hiç cevap vermedi...
— Ben gidiyorum... Gelen vatan-
daş olursa öğleden sonra gelmesini
söylersin. Baktın vatandaş laf edi-
yor, daireden bir arkadaş öldü, hep-
si de onun cenazesine gittiler dersin.
İstersen Dehri efendi öldür...
Kapıdan tekrar bağırdı:
— Yemeğe git yemeğe... Borca ya.
Nasıl olsa ilerde her şeyin borcuna
alırsacaksın...
O gittikten sonra Haydar da çek-
ti gitti yemeğe:
— Burası sana teslim İlyas efen-
di, dedi...
Onun erken gittiğini gören hade-
me Şerif:
— Ula neriye? diye sordu...
— Yemeğe.
— Ha müdür yohdur, ha Süley-
man efendi yohdur, Yakup beg yoh-
dur, Hasan beg yohdur...
Haydar tamamladı sözü:
— Yalnız kırmızı donlu vardır...
— Ula yerine vekil goydun onı?
— He, ben yemeğe gidiyorum, bu-
ralara göz kula ol dedim.
— Olur, dedi...
— Ne dırsın, gecem bi işledem?
— Sen bilirsin...
— Dur hele, bi fırsatımı bulursam
gedem de işledem...
İlyas, yazıyordu boyuna... Demek
öğleden sonra maaş alacaktı. Hiç
kimse söylememişti ona maaş ala-
cağını... Çok şükür Allaha! Sıkıntı-
dan kurtulacaktı. Hemen maaşı alır
almaz gider ayağına bir pantolon a-
lırdı. Bir de ayakbağı. Belki de ha-
deme onunla bu kıyafetinden ötürü
dalga geçiyordu. Müdür bey ne ka-
dar güzel giyinmişti? Lâcivert bir
pantolon alacaktı, siyah da bir kun-

dura. Bir de kravat... Yarın görsün-
lerdi onu... Ama yarın değil, bir kaç
gün sonra. Çünkü, pantolonu bir gün
içerisinde dikip veremezlerdi.
İçeriye hademe Şerif girdi. İlyas,
onu bir vatandaş zannederek ayağa
kalktı ve:
— Buyrun efendim, dedi. Önce
geldiğinde yüzüne bakmamıştı hiç...
Şerif:
— Buyurduk baahım, dedi.
— Yoh işiniz mi vardı efendim?
— Yoh, halını hatırımı soracağ-
dım...
— Bir işiniz varsa derhal yaparım.
— Sen misin buranın mamuru?
— Evet...
— Âmirlerin nirdi?
İlyas efendi, bunu bir an için tef-
tiş eden birisi sandıysa da kılığına
bakınca:
— Sen ne istiyorsun onu söyle!
dedi.
— Ben sana âmirlerini soruyum...
— Sen kimsin bana âmirlerimi so-
racak?...
— Heeç. Ben mi, ben benim işte...
— Çık dışarı!
— Vatan daşı göğisen?
— Çık dışarı... Seni şimdi tanıdım...
Sen burada hademesin...
— Vuy begim tanıdın. Özürl dile-
rem. Ben bi şaha edem dedim de...
— Defol!...
Şerif dışarı çıktı:
— Vay baboo, herif ataşmış, de-
di. Ee, yakındır Haydar'ın da günü.
Beni nasıl pozum malamat ettiyse,
onu da günün birinde eder...
İlyas göründü kapıda, Şerif'i çağı-
rıyordu... Şerif koşarak gitti. İlyas
efendi:
— Ne olur kusura bakma, dedi.
— Yoh begim...
— Elimde olmadan söyledim...
— Yoh begim yoh.
Şerif arkasına bakmadan gitti. İlyas
efendi kara kara düşünmeye
başladı... Babasının sözleri geldi ak-
lına:
«Kendi aşağıdakilerle samimi ol-
ma!...» Sırf babasının sözünü yerine
getirmiş olmak için Şerif'i azarla-
mıştı. Ama babası haklıydı. Bu a-
damlara bir parçacık yüz verirsen,
başına çıkarlardı...

Öğleden sonra maaşlar alındı. İlyas efendinin maaşını da bir zarf i-
çerisinde eline tutuşturdular. Mute-
met:
— Vergi, mutemediye, pul, falan,
diye bir şeyler diyordu ya, hiçbirini
duymuyordu İlyas efendi. O, hayat-
ta ilk kez para kazanmanın heyecanı
içerisindeydi. Ve de şimdiye dek
bu kadar parayı hiçbir zaman bir a-
rada görmemişti... Aman Allahım,
ne kadar çok paraydı o öyle. Bir
zarf dolusu. Ama ne diyordu Yakup
bey:
— Bak yahu, şu paraya bak, şu
İlyas efendiye verilen paraya bak!
Haydi bu çocuğun evli olduğunu dü-
şün, haydi bu çocuğun lokantadan
yedini düşün, yeter mi canım bu
para? Güya devlet babanın çocuğu,
hem de öz çocuğu. Bir baba böyle
mi bakar evladına?...
Süleyman bey:
— Sanki sen daha mı çok alıyor-
sun? diye konuştu. On yıllık nüfus
kâtibisin, yetiyor mu senin aldığın?
— Yetmiyor amma, bizim hamam
Allah razı olsun çok idareli. 250
gram kıymadan iki yemek yapıyor...
Süleyman bey:
— Vallahi iş yok yengede, dedi.
Yakup bey, karısına söz söylendi-
ği için, kızgın:
— Niyeymiş? dedi.
— Bizim hanım üç yemek yapar
da ondan. Hem de zannedersin ye-
meğin içine sanki yarım kilo kıyma
konmuş...
Konuşmaları dinleyen, Dehri efen-
di:
— A be seninkinde de iş yuktur,
dedi. Esas iş vardı bizim karide. Ya-
pardı 250 gram kıymadan dört ye-
mek. Bunun içine dolma da dahil.
Ama ne yazık ki çok gürdü felek.
Hasan bey:
— Bu ay işim bitik vallaha arka-
daşlar, dedi. Ayırdım paraları, ba-
kun, şu bakkalın, şu ev sahibinin, şu
da çocukların kitap paraları, şu da
Nuri efendiye olan elden aldığım
borcum. Ee ne kaldı bana? Üstelik
manifaturacımm parası yok ortada.
Hey Allahım, yine kimi dolandırmış
bi bu ay bilmem ki!... Şimdi, aman
Dehri efendi ver bana bir kaç kuruş
desen, olmaz der. Dersin değil mi
Dehri efendi.
— Tabii derim. Sonra nasıl vere-
ceksin benim parayı? Basacaksın
evde, kuracaksın darphane. Süzüm
dışarı, dolandıracaksın beni. Onun
için yok para.
Süleyman bey:
— Yahu Dehri efendi, ne yapıyor-
sun Allah'a şükür o kadar parayı, de-
di.
— Ne yapacak, dedi Yakup bey,
evine gelen çamaşırcı kadına yedi-
riyor. O kadın yemekten usanmış
ki, tam dört tane çocuk...
Dehri efendi, gevrek gevrek güldü:
— Kim dedi be o kadına yedirdi-
mi, almayın hatuncağın gümünü!
Kime yediriyorsam yediriyorum, si-
ze nesi? Gerçekten para ilen görül-
mezdi o işler, amma yaşlanınca, ön-
ce paraya bakıyorlar...
— Evlen yahu sen de öyleyse?
— Nerde oyle münasibi?
— Bulalım...
— Buldunuz heh, iki yıldır?...
İlyas efendi, parasını neresine ko-
yacağını bilemedi. Önce pantolonun
yan cebine koydu:

(Devamı var)

Sümerbank'ta grev sona erdi. — Gazeteler —

Bir varmış...

Bir yokmuş!...

AKBABA
Halkın Siyasal Mizah Mecmuesi
SAHİBİ:
Ergin Ortay
Yazı İşlerini İfaden İdare eden
Kadri Yurdutay
Sekreter: Selami M. Yurdutay
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akaba Matbaası
Fiyatı: 100 kuruştur.

AF OLA SÜRÇ - Ü LİSANIMIZ

HAMLET

Tiyatro: Kent Tiyatrosu.
Yazan: William Sheakspeare.
Sahneye koyan: Denis Grey.
Çeviren: Sabahattin Eyüpoğlu.
Dekor kostüm: Bülent Erbaşar.

Oynayanlar: Yıldız Kenter, Cemil Can Bıçakçı, Bülent Koral, Erdoğan Ersever, Pekcan Koşar, Şükran Güngör, Suphi Tekniker, Kâmuran Yüce, Müşfik Kenter, Güler Servet Kıpçak, Candan İsen, Meral Köylü, Ersin Sanver, Naci Girgin.

16. yüzyıldan bu yana anlatıla anlatıla bitirilemeyen kara bahtlı, kara yazılı prens Hamlet'in öyküsünü duymayan kaldıysa dinlesin, al baştan ediyoruz:

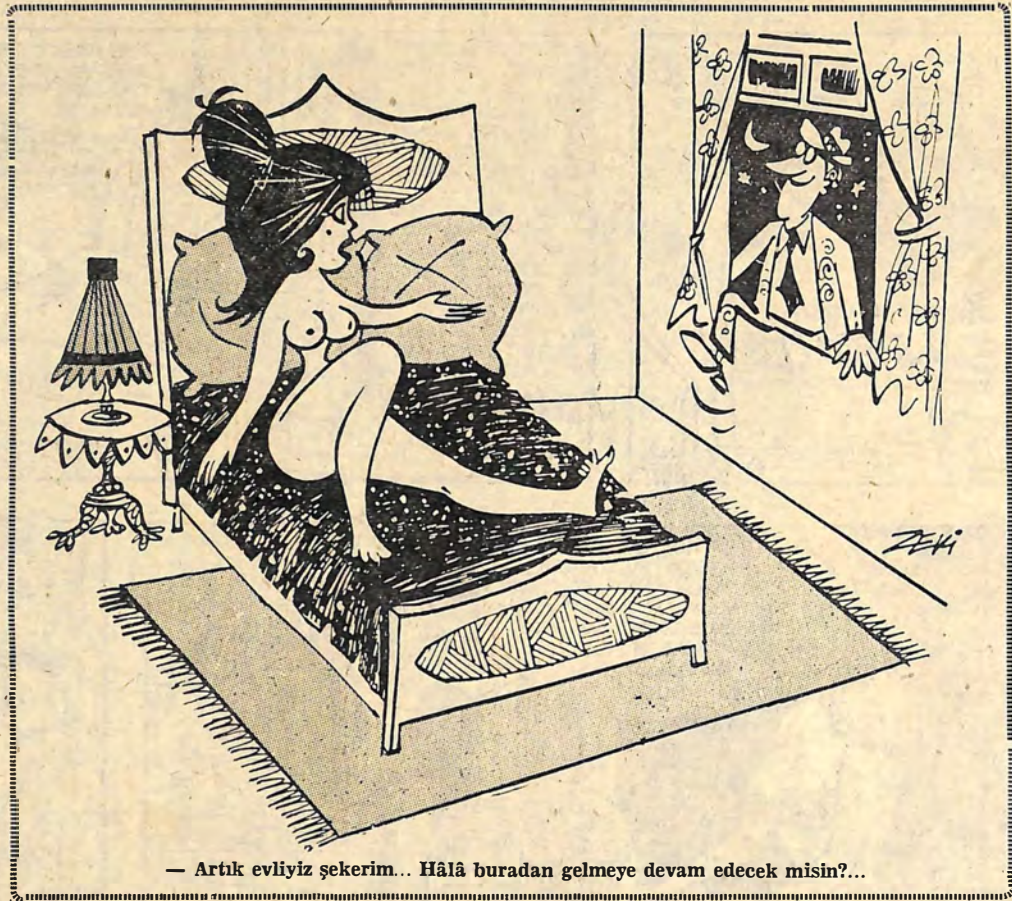
Hamlet'in amcası, babasını gizlice zehirleyip iki ay sonra anasıyla evlenir ve babasının da tacını kafasına geçirir. Babasının ruhu gazaba gelip Hamlet'e görünür ve öcünü almasını söyler. Hainlere ölüm!

Hamlet bu fikrin tutkusuna kapılır kendini... Çok okumuş, çok ince ruhlu, çok da erdemlidir. Yapacağı işin haklılığını hem kendine hem bize ispat etmek için çırpınır durur oyun boyunca.

Amcasının onu da zehirlemek isteğini anlayanca, artık kuşkusunu filân kalmaz, saplayıverir kılıcını hainin karnına. Ne var ki, kral ölmeden önce birçok kişi can vermiştir. Mâbeyinci Polonius, Hamlet'in sevgilisi Ofelia, anası kraliçe, Leartes. Sonunda Hamlet de güzel gözlerini kap par bu pis dünyaya.

Ehl Tragedyadır bu, tragedya kişilerin alın yazıları önceden yazılır. Acıklı bir biçimde ölecektir her biri, ne kadar çırpınsalar boşuna. Böylece yaptıkları yanlışları ödeyeceklerdir. Tabii bu olay olurken, arkadaşlık, kıskançlık, kin, ihtiras, aşk, ihanet, sadakat gibi sıkı insan-cıl duygular da iyice işlenecektir.

Bu saray entrikasıyla karışık, i-hanet, aşk ve intikam kokan öykü, yüzyıllar boyu her zaman her yerde tekrarlanmıştır, tekrarlanmaktadır. Ve belki daha bir süre tekrarlanacaktır. İşte efendim, bu yüzden ola-

— Artık evliyiz şekerim... Hâlâ buradan gelmeye devam edecek misin?..

cak ki; «Kent Tiyatrosu» ilk oyun-ları olarak bizlere «HAMLET»i su-nuyor.

Hem de yeni bir yorumla. İthal malı bir İngiliz sahneye koyucu yönetiyor oyunu. Anlaşılan klasik tutumun zincirlerini kırmak istemiş. Sheakspear'in edasıyla oynamak ile de gerekli değil diye düşünmüş. Madem ki her zaman her yerde geçerli bir oyun bu, düpedüz söyleyi-versinler oyuncular söyleyeceklerini demiş. Olabilir, olabilir ama, öyle «Aman bugün hava ne güzel» der gi-bi söylenemiyor Sheakspear'in lâfla-rı. Bir vicdan azabı gibi yığılveri-yor oyuncuların zayıf omuzları üs-tüne.

Ahşmışız bir kez iri jestlere, ağır duraklamalara, yoğun duygulanma-lara ve klasik biçimde ton değıştir-melere. İle de bütün bunlar bir gül-le gibi otursun istiyoruz yüreğimi-ze...

Peki ama, dokunulmazlığı mı var bu tür oyunların? Kimse çağımıza uygulamayacak mı bunları?... Uygulayacak kuşkusuz. Üstelik her yeni yorum yeni bir şey katmaktadır tiyat-roya. Her yeni denemeye saygı biz-lerden. Üstelik nefis bir Türkçe ku-laklarımızı okşuyor oyun boyunca, Sabahattin Eyüpoğlu sayesinde.

Ne var ki; sıkı bir ziyafet sofrası oturmaya hazırlanıp, umduğunu bulamayan ve yarı aç, kalkanlar

gibi çıkıyor insan oyundan.

Babasına hayran, anasına âşık ve küskün, amcaya duyduğu kızgınlığın hıncını Ofelia'dan alan okumuş-yaz-mış, duygulu öfkeli bir oyuncunun vücut yumuşaklığı, ses ayarlaması duygululuğu ile yansıtı. Ne var ki; inanmadığı bir dâvayı metazori sav-unuyormuş gibiydi.

Kral'da Şükran Güngör, çok sem-patik olduğu için bir türlü antipa-tik olamadı. Domuzun biri olan kralı arasına Hamlet'i azarlayan bir öğ-retmen edasıyla oynadı.

Yıldız Kenter, zayıf, şaşkın, olup bitenin farkında olmayan gözü yaşlı bir kraliçe. Bay Deniz Grey böyle yorumlamış olacak. Kurnaz, yağcı, çıkarıcı ve ukalâ Polonius'da Kâmu-ran Yüce, Elsonor'u hiç görmemiş; Osmanlı sarayından yetişmiş bir mâ-beyinci.

Ofelia türkek ve acemi, imdat ister gibi çevresinde dalgın gözlerle bakarak salındı durdu bir süre. Ke-çileri kaçırınca ne denli cinsel arzula-rla dolu olduğunu anlayıverdik.

Horatio ve Leartes ateşli, genç, ge-lecekleri için umut hisleriyle doldur-dular yüreklerimizi.

Mezarıcı, Danimarka köylüsü değil de sanki bizim köylerimizden kopup düşmüş Elsenor'a! Türk köylüsü di-liyle konuşuyor. Müslüman mahalle-sinde salyangoz satıyor Pekcan Ko-şar.

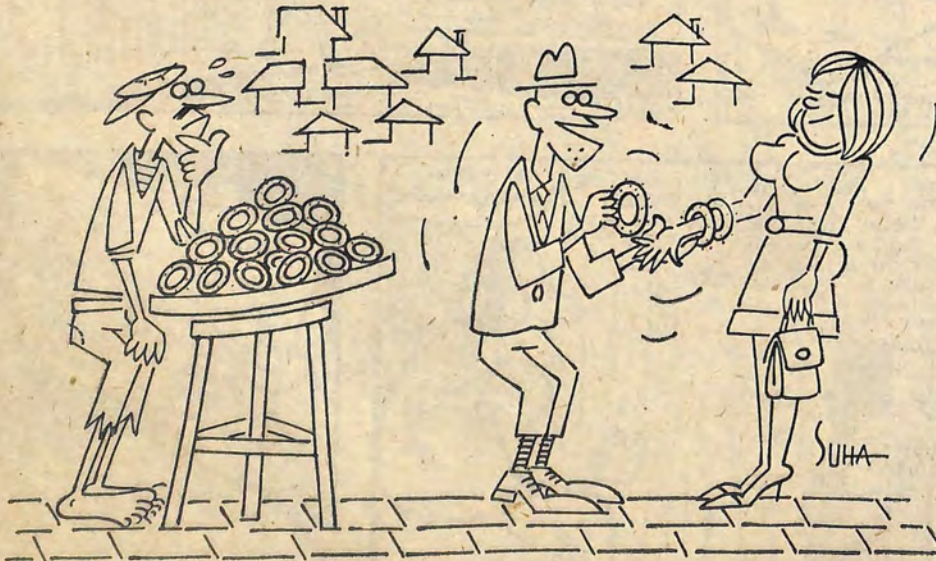
Kara bahtlı, kara yazılı Hamlet'in öyküsünü karalar içinde oynatmakla büsbütün iç kapatıcı olmasına yar-dımcı olmuş dekor.

Kostümlere gelince; renk uyuşu-muna diyeceğimiz yok da, çağı türü belli olmayan giysilerle bir karna-val, ya da maskeli balo havası ver-mek neye?

Çok sık ve rahat bir tiyatrodan es-ki bir öyküyü güzel bir Türkçeyle dinlemek için gidiniz Kent Tiyatro-suna...

Handan SELÇUK

Memurlar 1 Martta zamla maaş alacaklar. — Gazeteler —

— Zammın şerefine karıcığım!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Hazır mısın?... Alacaklılara kapıyı açıyorum!..

Hediye

Arkadaşına:
— Karıma bir sürpriz yaptım, dedi Bulaşık yıkama makinesi aldım.
Aileyle içli dışlı olan arkadaşısı sordu:
— Benim bildiğime göre karın çamaşır makinesi istiyordu. Bulaşık makinesi almak nereden esti aklına?
— Çamaşır makinesi istediğini biliyorum canım, dedi beriki. Önce ben şu bulaşık yıkama derdinden kurtulayım, onu da çamaşır-dan kurtarız ilerde.

Yanlışlık var ya...

Öğretmen:
— Duval! diye bağırdı. Ben ders anlatırken yüksek sesle konuştuğum için cezalıyım!
— Fakat ben konuşmadım ki...
— Konuştuğunu benimle birlikte arkadaşların da duydu.
Bir süre düşünen çocuk:
— Bunda bir yanlışlık var ya, neyse... dedi. Uyurken sayıklamış olacağım!

Kusur

Parmağındaki nişan yüzüğünü seyreden arkadaşına:
— Nişanlılığımız bir hafta sürmedi, dedi. *
Ayrıldım.
Arkadaşı sordu:
— Neden?
— Kusurlu bir gençti!
— Yüzüğünü neden geri vermedin?
Beriki bastı kahkahayı:
— Kusurlu olan yüzük değil, oğlandı ayol!

Akıl

İki taşralı Louvre müzesini geziyordu. Rembrandt'ın «İsa'nın doğuşu» adlı tablosunun önünde durdular.
— Ne sefalet! diye söylendi biri. Bu ahır... Eşek... Öküz...
— İsa'nın çok fakir bir aileden geldiğini ustalıkla belirtmiş, diye cevap verdi arkadaşısı.
Daha fazla bozulan beriki:
— Aaah, ah! diye içini çekti. İnsanoğlu böyledir işte... Ekmek alacak para bulamaz, gider Rembrandt'a resim yaptırır!

Anı

Evlilik yıldönümlerini kutluyorlardı. Kadın, içini çekerek sordu:
— Hatırlıyor musun?
Gazetesine dalan adam, başını kaldırmadan cevap verdi:
— Evet.
— Birbirimize büyük bir mağaza yangınında rastlamıştık değil mi?
Bu sefer erkek içini çekti:
— Yaa... Ne felâketti o gün yârabbi! Şaşkınlıktan ne yaptığımı bilmiyordum!

— Söyle bakayım, seni en samimi arkadaşınla aldatırsam hangimize kızsarım?..

— Çizmelerimi nasıl buluyorsunuz?..

Çıkmıyor

Birinci İskoçyalı sordu:
— Meyhanecinin kızı ile nişanlandığın doğru mu?
İkinci İskoçyalı cevap verdi:
— Doğru.
— Peki, senden önce kaç erkekle kışkırtıldığını duymadın mı?
— Duydum.
— Neden nişanı bozmadın?
— Bozmayı istedim ama, şişmanladı namussuz... Ne kadar uğraşıysam parmağından çıkaramadım yüzüğü!

Öğüt

Baba, yetişkin oğluna öğüt veriyordu:
— Hayatta nefret edilecek üç şey vardır, dedi.
— Nedir?
— Sıcak bira, ılık şampanya ve soğuk kadın!
Utançla ellerini oğlşturan oğlan:
— Bira ile şampanyayı bilmiyorum ama, kadın hususunda haklısın baba! dedi.

Çocuk sevgisi

Çocuk yetiştirme kurslarına devam ediyorlardı. Kızlardan biri arkadaşına:
— İnsanın bir bebeğinin olması çok hoş bir şey, dedi.
Diğeri içini çekerek cevap verdi:
— Evet. Ama insanı «Gayri meşru çocuk edindi» diye hemen suçluyorlar şekerim!

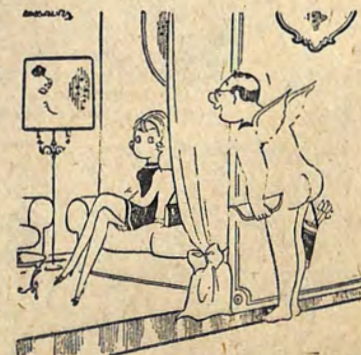
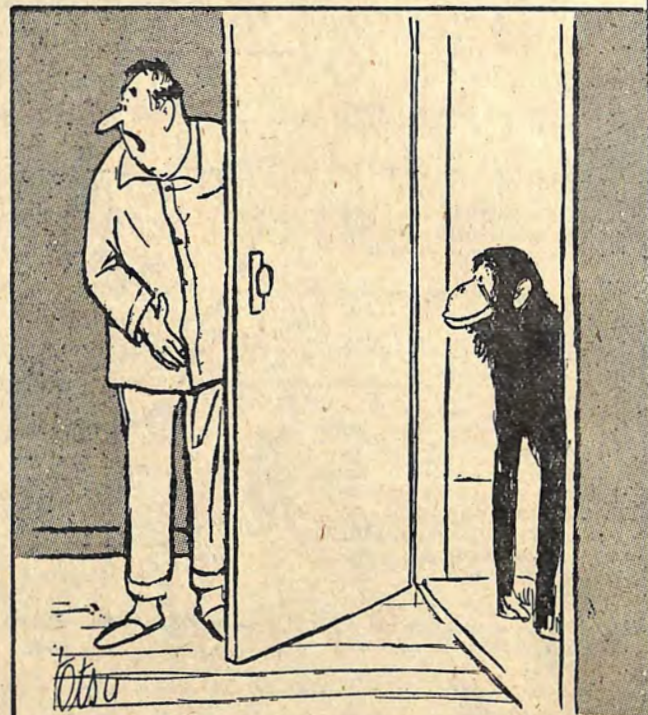
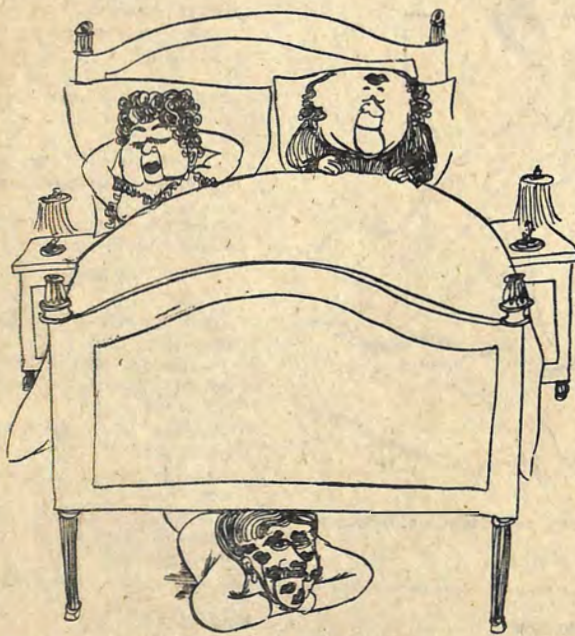
Kadınlar

Kadınlar hakkında konuşuyorlardı. Erkeklerden biri:
— Anlaşılmaz mahlûklardır, dedi.
— Aldanıyorsun, diye cevap verdi arkadaşısı. Sadece onları iyi tanımak gerekir.
— Ne yapmalı yanı?
— Güzelliklerinden bahsetmeli.
— Ya kendi de çirkinse?...
— Onu bırakıp, başkalarının çirkinliğinden bahsetmeli.

Yazısız

Dünya Karikatürleri

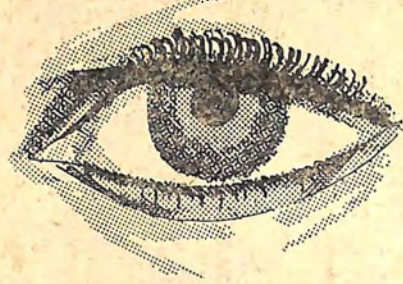

500000

AKBABA GELECEK HAFTA
Bayram sayısı ile rekor kırıyor

Vedat SAYGEL'in mizah şaheseri :
EY KİŞİ OĞLU KİŞİ!..

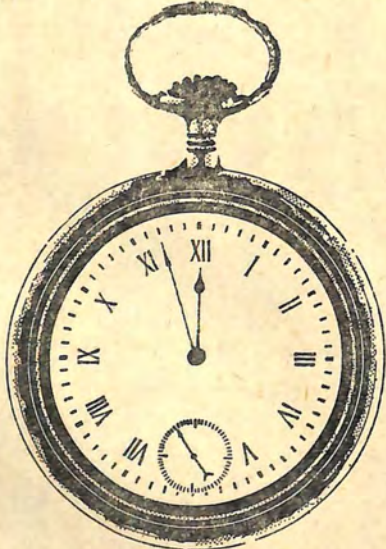
Aziz NESİN'in ilginç bir hikâyesi :
Köprü'nün altından çok sular geçti
BAYRAM PANORAMASI
Suat YALAZ'ın fırçasından

AKBABA OKUYOR

BAYRAM KARİKATÜRLERİ, BAYRAM ŞİİRLERİ, BAYRAM ŞAKALARI İLE
Akbaba evinizin neşesidir.

(Ak. : 30)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60135 — 29)

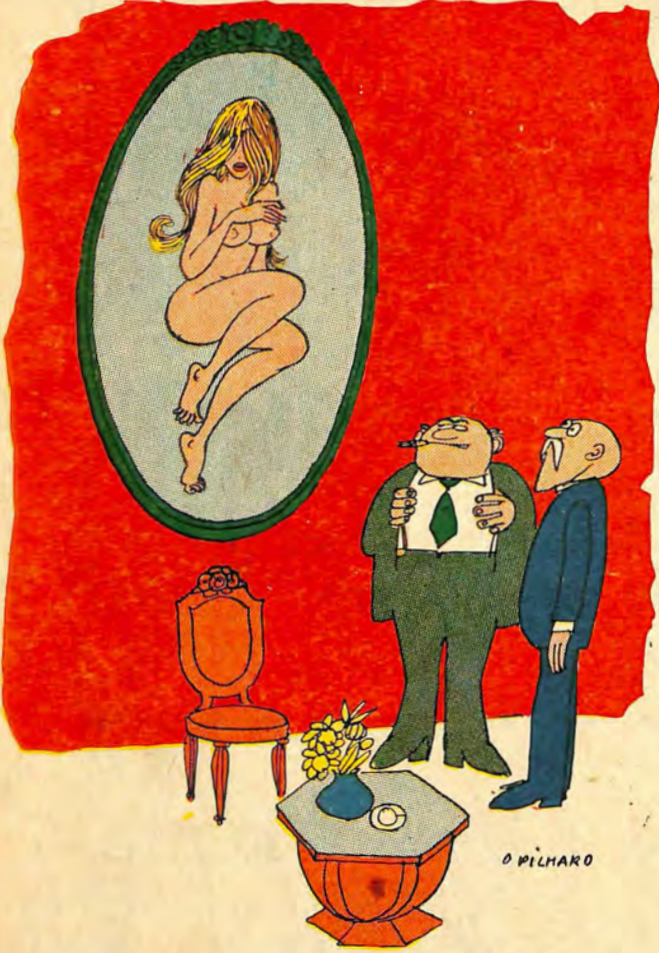

TALİHE
TESADÜFE
BIRAKMAYINIZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

(Basın : 60193 - A - 20331 — 31)

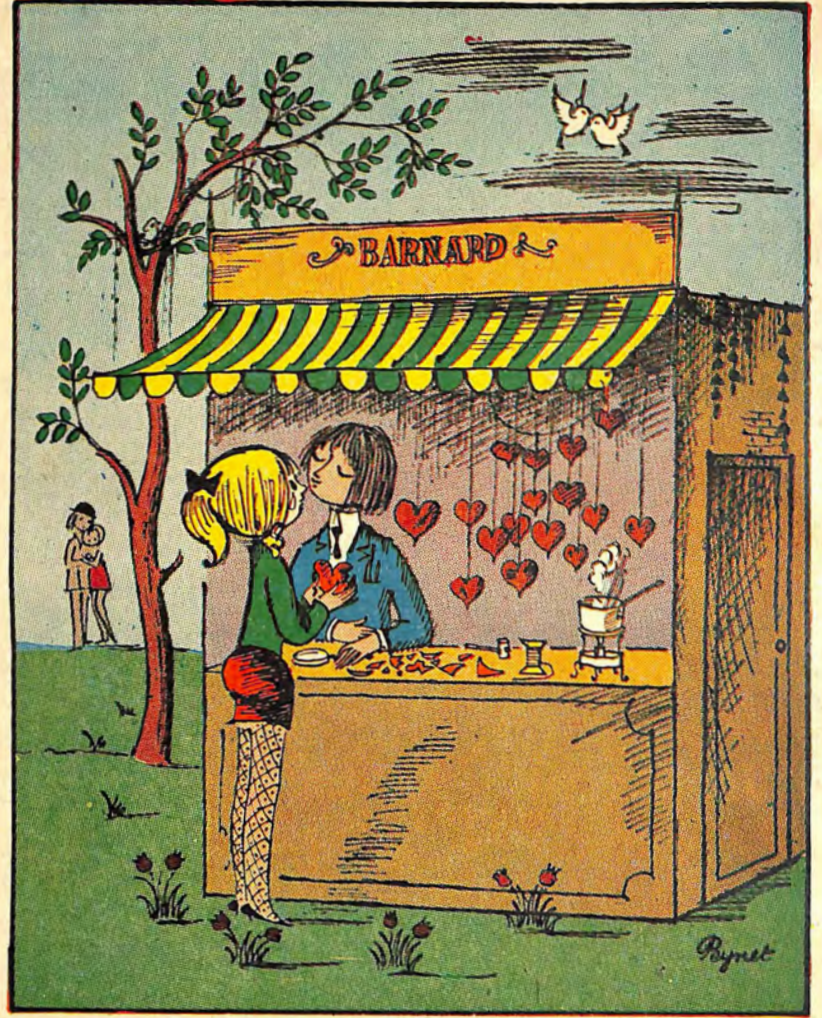
Akhalık

— TANIMADIN MI AYOL ?.. SAĞLAR SEKRETERİMİN..
GÖĞÜSLER HİZMETÇİNİN . BACAKLAR METRE -
SİMİN ... YÜZÜ DE KARIMIN !..

— KAYBETTİN . BU GECE UYUYACAĞIZ !..

— YOOO , VERESİYE İŞ YAPMAM ... ÖNCE ÖPÜN BENİ !..

— AAA , BUNLAR KARIMIN ŞAPKASI , KARIMIN
KORSESİ , KARIMIN ETEKLİĞİ !..